

Stormvej over JASTA mod Obama/Bush/London; LaRouche: »Bliv ved! Stop ikke!«

Leder fra LaRouchePAC, 21. sept., 2016 – I går, sammenfaldende med åbningen af FN's Generalforsamlings generelle debat mellem verdens ledere, brød helvede løs over Obama og Saudi-Arabien i Washington, D.C. To demonstrationer og en pressekonference fandt sted ved Det Hvide Hus og Senatet under ledelse af æresfamilierne til ofrene for 11. september-terroren og bragte aktivister fra østkysten ind til at beordre, at S.2040 JASTA-lovforslaget (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme) blev sat i kraft (gennem præsidentens underskrift). Som demonstrationsskiltene sagde: »Stop beskyttelse af Terrorisme-\$\$!« Til præsident Obama: »Ingen veto mod JASTA!« Til kongressen: »Gør veto ugyldigt!« Loven vil gøre det muligt for amerikanerne at sagsøge Saudi-Arabien.

I løbet af natten har en medieoffensiv gjort budskabet landsdækkende, gennem *USA Today*, *HispanTV*, og mange andre. »Hvorfor familier til ofrene for 11. september føler sig forrådt af Obama«, lyder overskriften i *McClatchy News D.C.* i dag.

I dag fortsætter lederne for JASTA deres tilstedeværelse for fuld styrke på Capitol Hill og insisterer på retfærdighed, for sig selv, for nationen og for verden. JASTA er allerede blevet enstemmigt vedtaget af Repræsentanternes Hus tidligere på måneden, og af Senatet i maj, men Obama har sagt, at han vil nedlægge veto imod den. Men selv, hvis han nøler med at gøre det frem til ugens udgang, har medlemmer af Senatet lovet at forblive i session og underkende vetoet. I går sagde advokater, at de står klar til omgående at anlægge retssager

mod Saudi-Arabien, på vegne af ofrene for 11. september.

Sideløbende hermed blev det endnu hedere for saudierne og Obama, i form af en debat i Senatet om vedtagelse af S.J. Res. 39: »Resolution om afvisning af et \$1,51 mia. stort våbensalg til Saudi-Arabien«. De fire forslagsstillere – Rand Paul (R-KY), Chris Murphy (D-CT), Al Franken (D-MN) og Mike Lee (R-UT) – kom alle med udtalelser imod de saudiske grusomheder i Yemen og imod kongerigets opbakning af radikal ideologi, der fører til terrorisme. Murphy sagde, at saudiernes handlinger »ikke har andet formål end kaos og forøgelse af områder, der ikke kan regeres ...« Selv om lovforslaget ikke blev vedtaget, men blev suspenderet (en måde at blokere det uden direkte at afvise det) med stemmerne 71 mod 25 (aftaler om militærekspert bliver typisk vedtaget), havde Murphy på forhånd udtrykkeligt sagt, at, selv, hvis lovforslaget ikke vedtages, »vil det stadig sende et signal«.

Lyndon LaRouches respons på dette momentum imod Obama lød: »Bliv ved! Stop ikke!« Han understregede, at vi må »udvide rækkevidden af det, som bør optage folk ...« Og endvidere: »Få folk til at komme tættere sammen, som et reelt team. Gå ikke i stå i en lukket kreds; kom ud af kredsen.«

Intet er mere presserende nødvendigt end at benytte dette momentum til at få de i begge Kongressens huse fremsatte Glass/Steagall-lovforslag vedtaget. LPAC-aktivister bragte dette frem i forreste linje i går på Capitol Hill, over for de mange individuelle kongresmedlemmer, der var hurtige til at fordømme Wells Fargo-bankens forbrydelser – dagens korrupte nassekarle – men var tavse og dårligt informerede om behovet for en akut indsats for at genindføre Glass-Steagall, og for en akut indsats for at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sætte økonomien i gang og redde nationen, og verden. Men alle i Kongressen ved, at det har været LaRouchePAC's aktivisme, der har tvunget Glass-Steagall frem til toppen af virkelighedens dagsorden. Og jo mere, fremtrædende borgere og valgte regeringsfolk (dvs. Kongressen) ved om den umiddelbart

forestående nedsmeltning af hele det transatlantiske finanssystem, desto større er chancerne for, at man i tide griber til nødforanstaltninger.

På Manhattan bliver Helga Zepp-LaRouches erklæring vedrørende de presserende spørgsmål, der ligger foran verdensledere, som er forsamlet i New York til FN's Generalforsamling, fortsat bredt cirkuleret, under overskriften **»APPEL til FN's Generalforsamling: Et nyt Paradigme for Menneskehedens Fælles Mål!«**

Her til morgen talte den kinesiske premierminister Li Keqiang med sine egne ord om begrebet om de »fælles mål« folkene imellem, ved at henvise til sin nations forpligtelse til den »win-win«-anskuelse, der er involveret i forpligtelsen til at gøre, hvad der kræves for at skabe økonomisk vækst for alle nationer og folkeslag. Kun økonomisk udvikling kan fremme den menneskelige civilisation og det menneskelige fremskridt, sagde han, og løse vore problemer, selv terrorisme. Verden står i dag over for mange farer, men Li sagde, at »svære øjeblikke kræver stærkere tillid.«

Foto: Aktivister demonstrerer uden for Det Hvide Hus for JASTA-loven. Loven vil gøre det muligt for overlevende af 11. september-angrebene at sagsøge Kongedømmet Saudi-Arabien for dets direkte involvering i angrebene. [foto: Jason Ross/alle rettigheder reserveret]

Se også: *Video: Pressekonference afholdt ved Capitol Hill af repræsentanter for familier til ofrene for 11. september, samt senatorer.*

https://www.youtube.com/watch?time_continue=3&v=bJ0QHLLWZAA

Video: Schiller Instituttets opførelse af Mozarts Rekviem i NYC for at mindes ofrene for angrebene den 11. sept. 2001

I anledning af 15-årsdagen for angrebene den 11. september, deltog Schiller Instituttets kor i NYC i en række opførelser af Mozarts Rekviem, som et levende mindesmærke dedikeret til ofrene for den 11. september 2001 og dens eftervirkninger. Denne sidste opførelse i serien fandt sted den 12. september 2016 i den presbyterianske kirke i Morristown, NJ. Schiller Instituttets kor blev dirigeret af John Sigerson, med solister Indira Mahajan (sopran), Mary Phillips (mezzosopran), Everett Suttle (tenor), og Philip Cutlip (baryton). Koncerten omfatter også fire korarrangementer af afroamerikanske spirituals, med Diane Sare som dirigent. Musikken blev opført på den samme kammertone, som Verdi krævede, hvor $A = 432$ Hz (lavere end nutidens for høje kammertone).

Kina engagerer FN-institutioner i Bæltet-og-Vejen, alt imens

Obama forsøger at fremprovokere en krig med Rusland

Leder fra LaRouchePAC, 20. sept., 2016 – På sidelinjen af FN's Generalforsamling underskrev Kina i dag sin første aftale med en international institution, nemlig FN's Udviklingsprogram (UNDP), vedrørende samarbejde om at fremme og gennemføre Bælt-og-Vej-initiativet (BRI). Helen Clark, administrator af UNDP, sagde: »Bælt-og-Vej-initiativet repræsenterer en stærk platform for økonomisk vækst og regionalt samarbejde, der involverer mere end 4 milliarder mennesker, hvoraf mange bor i udviklingslandene. Det kan blive en vigtig katalysator og accelerator for målene for bæredygtig udvikling.« Kinas koncept om »bæredygtig udvikling« er tydeligvis dagens vinder i FN.

Men det har ikke vundet USA for sig, som det ses af præsident Obama, der i sin tale til FN's Generalforsamling i dag afslørede en rablende psykose. For et tavst publikum, der ikke applauderede, ignorerede Obama det nye paradigme, der under Kinas ledelse er blevet til i de seneste uger, og hævdede i stedet, at hans ledelse, og hans angrebskrige (beskrevet som »beskyttelse af de sårbare«) og hans sponsorering af 'farvede revolutioner' (beskrevet som forsvar af menneskerettigheder og demokrati, i Ukraine og Mellemøsten), havde skabt en verden, »der er mindre voldelig og mere velstående end nogensinde før«. To gange angreb han Rusland og beskrev det som en imperialistisk magt, der »forsøger at genvinde sin tabte storhed ved brug af magt«. Det er overraskende, at de forsamlede verdensledere ikke gjorde noget for at få ham fjernet, enten til et fængsel eller en sindssygeanstalt.

Obamas formand for generalstabscheferne, general Joe Dunford, er i mellemtiden kommet meget tæt på at indrømme, at USA sidste lørdag med overlæg bombede den syriske hær – og at de

måske kunne gøre det igen. »Måske skulle vi – før vi slår ind på vejen med 'hvad gik der galt' – foretage en undersøgelse og rent faktisk sikre os, at noget gik galt«, sagde han til journalister, der rejser med ham. »Det kunne være ... når man undersøger det, at fakta vil fortælle, at vi ville gøre det, vi gjorde, igen.«

Den anden ugering, der har fundet sted i Syrien i denne uge – ødelæggelsen af en FN/Røde Halvmåne-konvoj med humanitær hjælp – fik Rusland omgående skylden for af embedsmænd fra USA's Udenrigsministerium, hvis talsmand sagde, at USA ville »revurdere fremtidsudsigterne for samarbejde med Rusland«. Dette er præcis, hvad krigspartiet i Det Hvide Hus og Pentagon har til hensigt – at forhindre ethvert amerikansk-russisk samarbejde.

Men de beviser, der findes ved selve angrebet på hjælpekonvojen, siger noget helt andet. Det russiske Forsvarsministerium erklærede, at der ikke havde været nogen russisk eller syrisk luftdeployering i området, men at al-Nusra havde lanceret en offensiv, der sigtede i den retning. Faktisk blev lastbilerne ødelagt af en brand, udløst af artilleri-beskydning, og ikke bomber, viser en video af scenen.

Vil det lykkes Obama at lancere en krig imod Rusland, og gennem forlængelse mod Kina? Det kan stoppes. I dag fandt en demonstration og en pressekonference ved familierne til ofrene for angrebet d. 11. september sted ved det Hvide Hus, med krav om, at Obama ikke gennemfører sin intention om at nedlægge veto imod JASTA-lovforslaget, som vil gøre det muligt for ofrene at sagsøge saudierne for deres rolle i 11. september-angrebet på Amerika. Og Senatets ledere bekræftede, at de har de nødvendige stemmer samt viljen til at gøre Obamas lovede veto ugyldigt.

I kølvandet på rapporten fra den britiske Chilcot-kommission, der anklagede George Bush og Tony Blair for deres angrebskrig

i Irak, som lancerede det nuværende helvede på jorden, og Parlamentets rapport, der anklagede Cameron og Obama for aggressionskrigen mod Libyen, som dermed udvidede dette helvede og skabte den flygtningekatastrofe, der nu er ved at rive Europa fra hinanden; hvorfor har da det amerikanske folk og dets repræsentanter ikke taget skridt til at stille for en rigsret og fængsle, masseorderen i Det Hvide Hus? Hvis Kongressen udviser det samme mod, som de gjorde ved enstemmig at vedtage JASTA-lovforslaget, til også at afholde høringer om Obamas medskyldighed i, sammen med saudierne og briterne, at støtte terrorister, og hvis Kongressen ville vedtage Glass-Steagall (på trods af Obamas visse veto), så kan den globale, mørke tidsalder, som menneskeheden nu står overfor, erstattes med det nye paradigme for fred gennem udvikling, der nu spreder sig fra Kina og Rusland.

Foto: Et enkelt kort, der viser de nationer, der er med i det landbaserede »Økonomiske Silkevejsbælte« og den søfartsbaserede »Maritime Silkevej«. [image af: Tart/Xxjkingdom/CC BY-SA 3.0]

Med 11. september-overlevendes krav om retfærdighed, er Obama på anklagebænken

Leder fra LaRouchePAC, 19. september, 2016 – I de femten år, der er gået, siden tusinder af amerikanere mistede livet – eller frivilligt gav deres liv for andre – i terrorangrebet d. 11. september, er deres opofrelse blevet forrådt, igen og

igen, med præsidenterne Bush og Obama, der lancerede den ene aggressionskrig efter den anden mod nationer, der var uskyldige i 11. september, alt imens de skjulte og forsvarede sponsorerne af islamisk terrorisme.

Denne Bush' og Obamas så frygtelige parodi på en »krig mod terror« har bogstavelig talt kostet millioner af uskyldige menneskers livet.

Sidste uges afsløringer i det britiske Underhus om blot én af disse katastrofale krige – den mod Libyen – har tvunget den tidligere britiske premierminister David Cameron til at træde tilbage, og vil sandsynligvis ende den tidligere franske præsident Nicolas Sarkozys karriere. Kun Obama står ustraffet tilbage, og han var ellers den, der insisterede på at ødelægge Libyens regering fuldstændigt – hvilket udløste kaos og terrorisme.

Hvis denne »krig mod terror«-parodi fortsætter, vil alle disse ofre, samt de heroiske første-responderter på 11. september 2001, være døde forgæves.

Hvis det ikke bliver afsluttet nu, kan det betyde verdenskrig.

Det kan afsluttes nu. Tirsdag vil familierne til ofrene for 11. september demonstrere foran Det Hvide Hus og kræve, at Obama underskriver JASTA (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorismen), som enstemmigt blev vedtaget af både Senatet og Repræsentanternes Hus. Det saudiske monarki er afsløret som sponsor af islamisk ekstremisme og terrorisme i hele verden og kan efter denne lov sagsøges af sine ofre.

Obama erklærede sin hensigt om at nedlægge veto mod denne sidste chance for retfærdighed; men han er isoleret. Hvis Kongressen og borgerne handler i denne uge, kan han blive tvunget til at underskrive JASTA eller også se sit veto omgående blive gjort ugyldigt. Så kan der komme reelle ændringer i politikken.

Vi kan afslutte mareridt med evindelige krige for »regimeskifte« og konfrontationer med Rusland og Kina, som

Obama har overtaget fra Cheney-Bush.

Der findes nu et helt nyt paradigme i udlandet, siden G20-topmødet med Kina som vært. Dette topmøde besluttede sig for Kinas succesrige fremgangsmåde. Det betød, at man ville tackle problemerne med manglende økonomisk vækst og manglende vækst i produktivitet, ikke gennem endeløs pengetrykning og negative rentesatser, men gennem videnskab og økonomiske partnerskaber mellem nationerne om nye infrastrukturprojekter, der strækker sig over flere kontinenter. Og det betød, at man ville stoppe den dødbringende statsstøtte til terrorgrupper, som nogle lande bruger imod andre.

For at tilslutte sig dette paradigme, må den amerikanske Kongres omgående genindføre Glass/Steagall-loven og lukke Wall Streets spekulations-»kasinoer« ned. Og Kongressen må udstede statskredit til produktiv beskæftigelse og produktivitet.

Det hele begynder med at lade retfærdigheden ske fyldest for Obamas vedkommende, Obama, der er på anklagebænken for at beskytte sponsorerne af terrorisme, og for at udkæmpe terrorfremkaldende krige for dem.

Det er ikke for sent for den amerikanske Kongres, under pres fra det amerikanske folk, at handle med lige så megen rygrad som det britiske Underhus, da det bragte David Cameron til fald i sidste uge. Så verden vil holde øje med demonstrationen for retfærdighed i Washington.

Foto: Set her i 2015 med Kongen af Saudi-Arabien, arbejder Obama og hans hustru nu for dem på fuld tid alt imens han siger til amerikanere, at de ikke fortjener sandheden, eller retfærdighed.

Forræderen Obama forsinker JASTA-lov: Afsættelse ved rigsret er nær!

Leder fra LaRouchePAC, 18. sept. 2016 – Af Jeff Steinberg:
Efter at Repræsentanternes Hus fulgte Senatet med den enstemmige vedtagelse af JASTA (Lov om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme), har præsident Obama meddelt, at han vil nedlægge veto mod lovforslaget – hvorved han går ind i en frontal konfrontation mellem præsidenten på den ene side og den amerikanske Kongres, familierne til ofrene for 11. september-angrebet og det amerikanske folk på den anden. JASTA ville gøre det muligt for de overlevende og familierne til de 2997 dræbte personer i angrebene på Pentagon og World Trade Center endelig at bringe sagen for retten og konfrontere det saudiske monarki for dets rolle i at støtte terroristerne.

Præsident Obama har foreløbig annonceret sine planer om at nedlægge veto mod JASTA-loven, der landede på hans skrivebord mandag, den 12. september, dagen efter 15-års dagen for det værste terrorangreb på amerikansk jord i landets historie. Han har ti arbejdsdage – frem til 23. sept. – til enten at underskrive lovforslaget eller også give Kongressen besked om sit veto. Førende senatorer og kongresmedlemmer fra begge partier har allerede gjort det klart, at de har samlet tilstrækkeligt med stemmer til at opnå et flertal på 2/3 i begge Huse, og således gøre Obamas veto ugyldigt. Det Hvide Hus er i færd med at gå sammen med saudierne og andre stater i Golf-samarbejdsrådet for at vride armen om på medlemmer af Senatet og Huset, for at de skal ændre deres stemmeafgivelse og acceptere præsidentens veto.

Terry Strada, en ledende talskvinde for familierne til ofrene

for 11. sept. (hendes ægtemand Tom Strada blev dræbt i World Trade Center den 11. september) har annonceret, at der vil blive en protestaktion uden for det Hvide Hus tirsdag, den 20. sept., med krav om, at Obama enten med sin underskrift sætter loven i kraft, eller også afstår fra sit veto og gør det muligt for Kongressen at gøre sin patriotiske pligt og gøre hans skamfulde handling ugyldig.

Lyndon LaRouche kommenterede den 15. sept., at han forventer, at Obama vil nedlægge veto mod JASTA, »fordi han er en agent for det britiske system«. Han tager mod ordrer fra det britiske monarki, og London, såvel som også deres saudiske undersætter, har for meget at tabe i en ærlig retssag ved en amerikansk domstol. Et fremtrædende medlem af det britiske Underhus har i *Daily Telegraph* for nylig skrevet, at, under JASTA, kan det britiske monarki, såvel som saudierne, anklages pga. af Londons mangeårige støtte til de selv samme terrorister, der stod bag 11. september.

Beviset på, at anglo-saudierne stod bag, er overvældende. De 28 sider fra den Fælles Kongresundersøgelse af begivenhederne den 11. september, der som medformand havde senator Bob Graham, afslørede klart, at Prins Bandar bin-Sultan havde en central rolle i angrebene 11. september. Bandar, der var Saudi-Arabiens ambassadør til USA på tidspunktet for angrebet, og som stod præsident George W. Bush så nær, at han fik kælenavnet »Bandar Bush«, finansierede mindst to af flykaprerne via saudiske efterretningsofficerer i San Diego-området, og han har bånd til al-Qaeda-topfolk, som det afsløres i de 28 sider.

Bandar er selv en britisk agent. I 1985 fabrikerede han og Margaret Thatcher al-Yamama olie-for-våben-aftalen, gennem hvilken briterne og saudierne samlede en hemmelig, udenlandsk fond, hvis midler oversteg \$100 mia., til finansiering af global terrorisme, regimeskift og politiske mord.

I en tale ved en betydningsfuld konference om angrebene 11.

september på Cooper Union universitetsområde i Manhattan den 10. sept., påpegede *EIR*-seniorredaktør Jeffrey Steinberg, at Bandar ikke var en wahhabi-fundamentalist. »Han havde større tiltrækning mod skotsk whisky og cubanske cigarer end mod islam«, sagde Steinberg til et publikum på 300 11. september-aktivister. »Bandar agerede som en agent for det saudiske monarki med at skaffe den afgørende støtte til flykaprerne, og han gjorde det på vegne af Bush-Cheney-regeringen«, erklærede Steinberg. Han mindede tilhørerne om, at Lyndon LaRouches nationale talskvinde, Debra Freeman, i januar 2001 havde aflagt vidnesbyrd imod nomineringen af John Ashcroft som justitsminister på baggrund af, at den tiltrædende Bush-Cheney-regering var forpligtet over for en gennemtvungelse af et politistatsdiktatur i USA og ville søge den første lejlighed til at iscenesætte en 'Rigsdagsbrand-hændelse' for at nå dette mål. »Det var en forudsigelse, der desværre blev til sandhed ni måneder senere«, sagde Steinberg. »Bush og Cheney undertrykte kapitlet på de 28 sider, der viste, at det saudiske monarki stod bag 11. september-kaprerne, for at sikre sig, at intet kom i vejen for deres planer om at invadere Irak og vælte Saddam Hussein.«

Udover at vedtage JASTA gennem et flertal, der ikke kan røres af et veto, er der andre presserende handlinger, der må udføres for endelig at komme til den fulde sandhed om 11. september. Der er bogstavelig talt millioner af sider af regeringsdokumenter fra undersøgelsen af 11. september, der forsat er hemmeligstemplet i dag. En dommer i Florida er i færd med at gennemgå 80.000 sider af længe hemmeligholdte FBI-akter om en anden, højtplaceret saudisk forretningsmand, der var vært for tre af 11/9-flykaprerene, inklusive den angivelige leder Mohammed Atta. Endnu i dag er ingen dokumenter blevet frigivet om de 11/9-celler, der opererede i Paterson, NJ, eller Herndon, VA, i det år, der gik forud for angrebene 11. september. Senator Bob Graham, kongresmedlem Walter Jones og andre ledere af kampen for sandheden om 11. sept., har krævet, at regeringen frigiver alle disse hemmelige

dokumenter. Som Graham sagde til et publikum på National Press Club i Washington, så »sprang proppen af flasken« med frigivelsen af de 28 sider, »og nu må vi få hele indholdet at se«.

Det amerikanske folk ønsker, at sandheden kommer frem. I løbet af weekenden den 9. – 12. september mødte henved 4000 mennesker frem for at deltage i mindekoncerter i New York City og Morristown, NJ, hvor Schiller Instituttets New York City Borgerkor opførte Mozarts *Rekviem*, for at mindes og ære dem, der mistede livet den 11. september, samt de mange tusinde mennesker, der som de første responderede, og som siden er døde eller er blevet alvorligt syge som følge af deres heroiske respons til tragedien den 11. september. For disse helte, og for alle mennesker, har sandheden om disse forfærdelige begivenheder ingen forældelsesfrist.

Det amerikanske folks fulde vrede må nu rettes mod præsident Obama for, på trods af, hvor hans virkelige loyalitet ligger, at tvinge ham til at gøre det rigtige og underskrive JASTA, så den træder i kraft. Hvis Obama er så fuld af forræderisk had mod USA, at han udsteder veto, må Kongressen som én stemme rejse sig og vedtage denne lov med et overvældende flertal – og dernæst indlede den korrekte procedure, i overensstemmelse med Forfatningen, mod Obama.

Hvis Barack Obama virkelig gennemfører sit veto mod JASTA, så bør dette føre til en omgående afsættelse gennem en rigsretssag. Enhver præsident, der sætter det britiske og saudiske monarkis interesser over det amerikanske folks interesser, er, *prima facie* (ved første blik) skyldig i 'høje forbrydelser og misgerninger', og må omgående fjernes fra embedet. I modsat fald mister selve Forfatningen enhver mening.

Foto: Præsident Barack Obama og førstedame Michelle Obama, sammen med tidligere præsident George W. Bush og tidligere førstedame Laura Bush, holder et øjeblik stilhed ved det

Nationale 11. september-mindesmærke i New York, N.Y., den 11. september, 2011. [flickr/whitehouse]

RADIO SCHILLER 19. september 2016:

Vestens koalition bomber Syriens hær; en fejl?

Med formand Tom Gillesberg:

NYT PARTI I TYSKLAND: AfD-partiet – Gammel vin på nye lædersække? Hovedartikel del I – III af Helga Zepp-LaRouche

Flodbølgen af flygtninge, der kommer ind i Europa fra Mellemøsten og Afrika – som et resultat af Obamas destruktive krige på vegne af britisk politik – i sammenhæng med Europas økonomiske kollaps som et resultat af bankernes krav, har gjort det muligt for et nyt 'protestparti' at opstå i Tyskland, Alternative für Deutschland (AfD). Zepp-LaRouche

spørger, Hvad er det, og hvorfor?

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Pegida-demonstration i Dresden den 12. januar 2015 efter terrorangrebet mod det satiriske blad Charlie Hebdos redaktion i Paris.

APPEL til FN's Generalforsamling: Et Nyt Paradigme for Menneskehedens Fælles Mål. Af Helga Zepp-LaRouche

16. september, 2016 – Det er afgørende, at De forenede Nationers Generalforsamling, der nu træder sammen i New York, bygger videre på de fremskridt, der er opnået ved G20-topmødet under Kinas lederskab. Kursen mod en ny, finansiel arkitektur er sat, og chancen er større end nogensinde for, at alle nationer kan deltage i opbygningen af den Nye Silkevej på basis af et win-win-samarbejde, og at verdensøkonomiens produktivitet vil stige på basis af innovation, alt imens fattigdom og konsekvenserne af krig overvindes.

Download (PDF, Unknown)

Obama er en britisk agent, og han vil handle i overensstemmelse hermed, indtil han sparkes ud af embedet

Leder fra LaRouchePAC, 15. sept. 2016 – Præsident Barack Obamas fortsatte trussel om at nedlægge veto mod JASTA-lovforslaget er en klar påmindelse om, at USA's præsident i realiteten er en agent for det britiske system, og han vil gøre præcis, hvad den britiske krone giver ham besked på – og give pokker i det amerikanske folk. Lyndon LaRouche advarede i dag om, at ingen bør forvente, at Obama vil gøre det rigtige ved at underskrive JASTA-lovforslaget og dermed gøre det til lov og lade retsvæsenet tage sig af det saudiske monarki, der muliggjorde angrebene den 11. sept., 2001.

»Obama vil vride sig og lave undvigemanøvrer om spørgsmålet, lige til det sidste – og så vil han nedlægge veto mod JASTA – med mindre der kommer en sådan udladning af pres fra det amerikanske folk, at han ikke har andet valg«, erklærede LaRouche. »Til syvende og sidste er Obama en britisk agent, og han vil handle i overensstemmelse hermed.«

LaRouche tilføjede, »Obama er et falsum og skal ryges ud«. Obama holdes kunstigt oppe ved hjælp af en række Store Løgne, der faldbyses af de amerikanske mainstreammedier, der gentager regeringens løgne, inklusive den sindssyge påstand om, at den amerikanske økonomi er forbedret, lønningerne på vej op, arbejdsløsheden på et lavpunkt, osv. Dette er løgn alt sammen, som enhver ærlig amerikaner, der kommer fra den 90 % store,

laveste indkomstgruppe, ved. Henved 93,5 mio. amerikanere i den arbejdsføre alder er ikke engang medregnet i arbejdsstyrken. Den Store Løgne-kampagne, der holder Obama kunstigt oppe, kan smadres. USA er blevet et land med ubegrænset statistisk forfalskning.

Lige så vel som, at JASTA-lovforslaget må vedtages nu, hvad enten det sker ved at tvinge Obamas hånd, eller det sker gennem en overvældende vedtagelse i Senatet og Repræsentanternes Hus, der gør et veto fra Obama ugyldigt, således må også Glass-Steagall omgående vedtages som lov – inden den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem finder sted, hvilket kan ske når som helst. Forlad jer ikke på Elizabeth Warren (demokratisk senator) til at føre an i denne kamp – hun er for kompromitteret af sine partiske ønsker om at forsvare Obama og Hillary Clinton. »Få det bare igennem!«, sagde LaRouche igen i dag.

De handlinger, som det britiske Underhus (House of Commons) traf beslutning om i denne uge, hvor de smed David Cameron ud af dennes plads i parlamentet pga. hans rolle i krigen i Libyen, baseret på løgne, er et signal om at vågne op og foretage en lignende handling, som den amerikanske Kongres skal gennemføre over for Barack Obama. Han skal sparkes ud af embedet nu.

Blandt Obamas mange forbrydelser er den brutale måde, hvorpå han terroriserede og dernæst brugte Hillary Clinton, især omkring invasionen i Libyen og mordet på Gaddafi. Denne handling, hvor Hillary Clinton fuldstændigt gav efter for Obama og herefter ikke mere blev den samme, var begyndelsen til Obamas krigsfremstød mod Rusland og Kina. LaRouche forudsagde dette, dengang Gaddafi blev myrdet, og alt, hvad der siden er sket efter disse begivenheder i 2011, har bevist, at han havde ret. Faren for en krig med Rusland og Kina har nu nået et punkt, hvor hele menneskeheden er i fare, hver eneste dag, hvor Obama fortsat sidder ved magten og kan starte en atomar verdenskrig. Og som begivenhederne i den seneste uge

klart har demonstreret for offentligheden, så er Hillary Clinton nedbrudt, og hun må trække sig.

Det amerikanske folk har desperat brug for hjælp og for, at man tager i betragtning, hvilken dårlig forfatning, det befinder sig i. I stedet er Romklubben atter dukket frem med krav om et globalt folkemord, tilsløret af dens påstand om, at »en procents vækst« er alt, hvad verden behøver, og at det Ny Silkevejsprogram bør skrottes. Romklubben er stadig det samme redskab for folkemord, der lancerede den oprindelige Malthus-kampagne med Grænser for Vækst tilbage i 1972. Dengang førte Lyndon LaRouche og LaRouche-bevægelsen an i afsløringen af Romklubben som en bande morderiske løgnere, hvis sande dagsorden var at slå milliarder af mennesker ihjel – den præcis samme dagsorden som det britiske monarkis, og som klarest er blevet udtrykt af den royale gemal, Prins Philip.

Denne politik må nu endelig lægges i graven.

Foto: Kong Salman af Saudi-Arabien byder præsident Barack Obama farvel, Saudi-Arabien, den 27. januar, 2015. (Foto: Det Hvide Hus)

Anbefalet læsning (dansk):

»Skræmmekampagne om global opvarmning er befolkningsreduktion – ikke videnskab!« (EIR-rapport i forbindelse med COP 2015, Paris)

»Det britiske Imperiums politik, der drejer sig om befolkningsreduktion ... for at reducere verdens befolkning med milliarder af mennesker«, EIR-hovedartikel.

Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen, en introduktion// The New Silk Road becomes The World Land-Bridge, an Introduction

In English, with vice-president Michelle Rasmussen
På engelsk med næstformand Michelle Rasmussen

See slides below.

Se dias herunder.

Videos after the slides:

* The gala concert after the G20 meeting in China, including Beethoven's and Schiller's Ode to Joy

Galakonserten efter g20-topmødet i Kina, inkl. Beethovens og Schillers Ode til Glæden

* A 20-minute video introduction to the World Land-Bridge, introduced by the president of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche

Se også den 20-minutter-lang video om Verdenslandbroen, efter diabillederne.

Dias from the meeting: Click on the slide to make it full-sized.

Klik på diabilledet for at gøre det større.

Video:

The gala concert after the G20 meeting in China: The Beethoven/Schiller Ode to Joy section begins at 43:30

The 20-minute video introduction to the World Land-Bridge, introduced by the president of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche:

Den Nye Silkevejsdynamik skaber nye muligheder for Tyskland!

Af Helga Zepp-LaRouche

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

12. september 2016 – I de to forløbne uger har der fundet en strategisk forandring sted, som i Tyskland er gået upåagtet hen, eller snarere, er blevet bevidst undertrykt af massemedierne – en forandring, der for første gang i lang tid lader et berettiget håb om, at der eksisterer gode løsninger for vor tids sværeste problemer, opstå. En række topmøder i Vladivostok, Beijing og Vientiane (Laos) har skabt en fuldstændig ny retning for relationerne mellem et flertal af verdens nationer. Denne nye strategiske situation er også for os i Tyskland en mulighed, og en udfordring, der på ny kan gøre vort lands økonomiske og kulturelle potentiale produktivt.

På det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2. og 3. september blev integrationen mellem den Eurasiske Økonomiske Union og Kinas initiativ for det økonomiske Silkevejsbælte sat i gang, og hermed tog også et potentielt, fælles, økonomisk rum fra Atlanterhavet til Stillehavet et gevaldigt skridt fremefter. Den japanske statsminister Shinzo Abe talte til

konferencens 3000 deltagere, hvor han understregede, at hensigten var at udvikle det russiske Fjernøsten til at blive et eksportknudepunkt for hele det asiatiske Stillehavsområde.

Et yderst vigtigt sideaspekt ved denne konference var de fremskridt, som præsident Putin og statsminister Abe nåede frem til mht. det russisk-japanske forhold, og som skal konsolideres i december i år ved præsident Putins statsbesøg i Japan. Man drøftede blandt andet en konkret fredsaftale mellem de to lande. Herved forbedres omstændighederne for, at vi også for Tyskland vil kunne kræve en fredsaftale med USA af den næste amerikanske præsident.

Det umiddelbart efterfølgende G20-topmøde i Hangzhou, Kina, den 4. og 5. september, som Kina omhyggeligt havde forberedt i over et år med mange forudgående konferencer, betyder – i total modsætning til det, der berettes i Vesten – en fuldstændig ny orientering i relationerne mellem de asiatiske lande, og videre endnu. Præsident Xi Jinpings plan om at forvandle G20-topmødet fra at være en sammenslutning af stater, der blot reagerer på kriser, til at blive en alliance af lande, der vedvarende kan styre menneskedens skæbne til gavn for alle, er kommet et stort skridt fremad. Som præsident Putin korrekt kommenterede: G20-topmødets resultater er ikke juridisk bindende, men de udgør en tendens for statsfællesskabet, og enhver stat, der arbejder i den modsatte retning, vil skille sig ud.

Den nye trend, der er blevet etableret i Hangzhou, hedder innovation som grundlag for en global, økonomisk vækst, og det vil frem for alt sige, at udviklingslandenes udvikling skal fremmes på den bedst mulige måde ved, at de får del i de videnskabelige fremskridt – en plan fra Kinas side, som blev demonstreret derved, at et langt større antal udviklingslande end nogen sinde før var blevet inviteret som gæster til G20-topmødet. Xi Jinping understregede, at Kina havde forpligtet sig til at virkeliggøre industrialiseringen af Afrika som en hovedprioritet, og flere regeringstalsmænd hilste Indiens og Japans forøgede investeringer velkommen. Xi krævede, i betragtning af de problemer, der længe har ulmet, den

umiddelbare virkeliggørelse af en ny, global finansarkitektur, der tjener en vækststrategi med innovation som drivkraft, og som skal bringe produktiviteten op på det højest mulige niveau.

Det umiddelbart efterfølgende ASEAN-plus-Kina-topmøde tildelte præsident Obama en tilintetgørende afvisning, da han forsøgte at bevise, at »det er USA, der bestemmer reglerne, og ikke Kina«. ASEAN-landene fulgte ikke Obama i hans forsøg på at få dem til at acceptere som bindende, den Internationale Voldgiftsret i Haags nylige afgørelse vedr. den territoriale konflikt i det Sydkinesiske Hav. I stedet gik ASEAN-landene ind på Kinas forslag om i fremtiden at løse alle konflikter gennem venskabelige forhandlinger og en diplomatisk proces, som det i øvrigt også fastlægges i FN's havretskonvention fra 1982. Selv Filippinerne, som under den tidligere præsident havde henvendt sig til Haag, tog afstand fra denne afgørelse og besluttede sig for en fredelig dialog med Kina.

I stedet for at tilslutte sig Obamas krav om et samarbejde i frihandelszonen Trans-Pacific Partnerskab, TPP, som han har promoveret, bekræftede de deres beslutning om, at samarbejde i det omfattende regionale, økonomiske partnerskab (RECEP) Kina og med det økonomiske Silkevejsbæltets institutioner, som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, den Nye Udviklingsbank, NDB ('BRIKS-BANKEN'), diverse Silkevejsfonde osv. På det helt rigtige tidspunkt på topmødet bekendtgjorde Canada sit medlemskab af AIIB, noget, Obama havde forsøgt at forhindre.

Forskellige internationale medier, som *Forbes Magazine* og *Time Magazine*, konstaterede Obamas totale, diplomatiske isolation. Rent faktisk stemte de asiatiske lande enstemmigt imod Obamas konfrontationspolitik og gjorde det umiskendeligt tydeligt, at de entydigt foretrækker Kinas tilbud om at bruge den kinesiske, økonomiske model for sig selv, i samarbejde med den Nye Silkevejs internationale projekter. Og af Obamas »sidste mulighed«: gennem vedtagelse af de amerikansk dominerede

frihandelsaftaler TPP og TTIP, alligevel at gennemtvinge reglerne, er der intet blevet tilbage, eftersom begge formænd i det amerikanske Senat og Repræsentanternes Hus, Mitch McConnell og Paul Ryan, af valgtaktiske grunde i mellemtiden har erklæret, at de to lovforslag ikke vil komme på dagsordenen igen i dette år, og at både Hillary Clinton og Donald Trump allerede har sagt, de er modstandere af dem.

Og på endnu et område har Obama trukket dårlige kort: Den 9. september, altså umiddelbart før 15-års dagen for angrebene den 11. september 2001, vedtog Repræsentanternes Hus enstemmigt det såkaldte »JASTA«-lovforslag, der giver amerikanske borgere ret til at lægge sag an mod Saudi-Arabien på grund af dets rolle i 11. september, hvilket allerede tidligere var blevet enstemmigt vedtaget i Senatet. Hermed befinder Obama sig, som avisen *The Hill* konstaterede, i det upopulære dilemma, at han, med et veto eller et såkaldt »pocket veto« (dvs. udsættelse i indeværende kongressamling ved ikke at underskrive forslaget) enten vil pådrage sig vrede fra familierne til ofrene for 11. september, og endvidere fra dele af befolkningen, eller også, i tilfælde af en retslig undersøgelse af Saudi-Arabiens rolle, selv at blive genstand for en undersøgelse af, hvorfor han – i bedste Bush- og Cheney-tradition – selv har mørklagt denne uhyrlige skandale under hele sin embedstid.

Og hvilken betydning har så denne ændrede strategiske konstellation, hvor man tilmed kan henregne en lovende udsigt til en aftale om våbenhvile for Syrien, gennem fælles amerikansk og russisk militærindsats, og som netop er blevet aftalt mellem udenrigsministrene Kerry og Lavrov, og som giver håb om en afslutning af krigen i Syrien? Siden Ruslands militære indgriben i Syrien og Kinas og Indiens diplomatiske og økonomiske engagement i Syrien, er der også håb om en økonomisk genopbygning, som en del af opbygningen af den Nye Silkevej i området.

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre

asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

Den italienske statsminister Renzi har åbenbart indset tidens tegn, idet han netop har fremlagt disse perspektiver i et interview med den kinesiske Tv-kanal CCTV, nemlig, at Italien, i Marco Polos og Matteo Riccis tradition, bør indgå i et omfattende samarbejde med Kina om den Nye Silkevej, og ikke mindst omkring udviklingen af Afrika.

På denne baggrund er udviklingsminister Gerd Müllers tale under Forbundsdagens seneste budgetdebat meget bemærkelsesværdig, hvor han sammenlignede Afrikas forfærdelige situation med den forarmelse af store dele af befolkningen, der fandt sted under den tidlige kapitalismes fase, og krævede en storstilet Marshallplan for dette kontinent og andre udviklingslande. Dette kan kun lade sig gøre rent praktisk, hvis Tyskland, Italien og de andre europæiske lande, i samarbejde med Kina, Indien, Japan og andre nationer, udbygger den Nye Silkevej til Verdenslandbroen, sådan, som Schiller Instituttet, LaRouche-bevægelsen og (i Tyskland) Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), længe har krævet.

Fru Merkel står med håret ned ad nakken, EU befinder sig efter Brexit i en fremskridende opløsningsproces, og i mange europæiske lande får populistiske og ekstremistiske højrepartier øget tilstrømning. Alt dette ville ikke være sket, hvis menneskene kunne se et perspektiv for fremtiden. AfD ville ikke være kommet foran CDU i det nylige valg i Mecklenburg-Vorpommern, hvis fru Merkel havde sagt: »Vi kan klare det, sammen med Kina og de asiatiske lande; vi gennemfører en ny Marshallplan ved hjælp af opbygningen af den Nye Silkevej i Mellemøsten og Afrika.«

Men vi siger: Vi bør ikke forpasse denne store, historiske chance for at opbygge en virkelig ny og retfærdig, økonomisk verdensorden, sådan, som vi forpassede den store, historiske chance i 1989 (med Berlinmurens fald, -red.). Dengang påtvang

Storbritannien, USA og Frankrig os euroen som prisen for tysk genforening. I dag kan selv den dumme se, at euroen er et mislykket eksperiment, med negative renter, en latterlig vækst på 0,3 % i eurozonen og bankerotte banker i hele Europa.

I dag står Storbritannien udenfor, USA er isoleret, og Frankrig er økonomisk set færdigt. Så Tyskland ville altså gøre alle, såvel som sig selv, den største tjeneste ved at erstatte den gamle, »ikke længere bæredygtige model«, som Xi Jinping udtrykte det, med et win-win-perspektiv for alles udvikling. Det er på allerhøjeste tid, at Tyskland varetager sine egne interesser.

Det britiske parlament stiller Cameron under anklage for krig og terrorisme: Hvorfor sidder Obama stadig i embedet?

Leder fra LaRouchePAC, 14. sept. 2016 – Barack Obama bør ikke forblive i præsidentembedet, så han kan nedlægge veto mod Loven om retsforfølgelse af sponsorer af terror, JASTA, nu, hvor David Cameron er stillet under anklage af det britiske parlament.

De to begik sammen forbrydelserne i forbindelse med krigen i Libyen, dens spredning til krigen i Syrien og genoptagelsen af Bushs' krig i Irak, samt med at bevæbne og muliggøre Saudi-Arabiens folkemorderiske krig mod Yemen – alt sammen, mens

Cameron var britisk premierminister og Obama præsident.

De to har mørklagt den saudiske sponsorering af terrorisme, herunder angrebene d. 11. september, og nægtet ofrene for disse angreb og deres familier retfærdighed.

Det britiske underhus holder, i en rapport, der er brutalt klar, og som blev udgivet d. 13. september af Udenrigsudvalgets Komité, Cameron »direkte ansvarlig« for spredningen af økokaos og terrorisme i den disintegrerede stat Libyen. Han og Obama gik i spidsen for fjernelsen af, og mordet på, Muammar Gaddafi, hvis følgevirkninger slap ISIS løs over verden og genoplivede al-Qaeda.

Underhuset har tvunget Cameron til omgående at træde tilbage fra Parlamentet, dagen før rapporten udkom. Dette er kun retfærdigt; og det er blevet gennemført af et parlament, hvis flertal udgøres af Camerons eget parti. Der vil nu sandsynligvis blive gjort en ende på Storbritanniens uanstændige våbensalg til Saudi-Arabien, til brug for dettes invasion af Yemen.

Hvordan undslipper Obama for de samme forbrydelser, foretager de samme uanstændige våbensalg og nedlægger veto mod loven for juridisk retsforfølgelse for ofrene og overlevende fra 11. september, som Kongressen ellers enstemmigt har vedtaget?

Kongressen har ansvaret for at stille ham for en rigsret, selv nu, hvor han forsøger at bruge valgkampen til en panisk ophidselse af amerikanerne til fordel for en krigskonfrontation med Rusland og Kina. Amerikanere, der ønsker at stoppe denne »evindelige krig« og terrorismen, bør handle for at tvinge Kongressen til at leve op til dette ansvar.

Deres andet ansvar er at vedtage Glass/Steagall-lovforslaget, for langt om længe at gennemtvinge, at retfærdigheden over for Wall Street sker fyldest, samt udstede en »kreditkanal« til produktive investeringer og produktiv beskæftigelse.

G20-topmødet under kinesisk værtsskab tidligere i denne måned afviste Obamas fremstød for en konfrontation i det Sydkinesiske Hav og en ny Wall Street »handelsaftale«. Han er blevet isoleret i sit fortsatte fremstød for krig.

I stedet blev nationerne ved mødet enige om Kinas forslag om at skabe en ny finansiel arkitektur og gensidigt bygge kontinentale korridorer med ny infrastruktur – den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«.

Dette nye paradigme for en produktiv, økonomisk genrejsning står vidt åben for USA; Obama har isoleret landet fra det. Han synes endda underhånden at modsætte sig sin egen udenrigsministers forhandling af en fred i Syrien med Rusland.

Vi må rydde huset, for Obama og Wall Street, og vi må gøre det nu. Det er kun retfærdigt.

Foto: Præsident Barack Obama og den britiske premierminister David Cameron forlader nr. 10, Downing Street, mens krigen i Libyen raser; 24. maj, 2011. [flickr/whitehouse]

**Mennesket er bestemt til at
være en kreativ art.
Uddrag af international
webcast,**

med Helga Zepp-LaRouche

Og så selvfølgelig, at de valgte Ode til Glæden, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt Ode til Glæden mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art, der fuldt ud elsker hinanden: Derfor er Oden til Glæden, der blev spillet ved G20-gallashowet i Kina, virkelig en vision for fremtiden.

Første del af LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september 2016: Et nyt paradigme giver nu liv til verden.

Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14599>

Jason Ross: God aften. Det er torsdag, den 8. september 2016, og dette er vores ugentlige LaRouchePAC-webcast. Vi optager udsendelsen en dag tidligere i denne uge, pga. nogle begivenheder i den kommende weekend, som vi vil diskutere senere i udsendelsen. Jeg er Jason Ross, vært for i aften, og jeg har to gæster med mig i dag – Helga Zepp-LaRouche, der er

med os fra Tyskland, og Diane Sare, der er med os fra LaRouche Manhattan-projekt i New York-området.

Verden har gennemgået en dramatisk ændring i løbet af de seneste par uger. Der har især været flere store, internationale konferencer, der repræsenterer en konsolidering af et nyt paradigme og en ny anskuelse blandt verdens nationer. Disse konferencer var det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet, der sluttede i Hangzhou, Kina; og dernæst de Sydøstasiatiske Nationers (ASEAN) møde med Kina, der fandt sted i Laos.

Under alle disse konferencer, under alle disse tre møder, har spørgsmålet drejet sig om at skabe en særlig synsmåde mht. økonomisk udvikling og samarbejde, og ikke at respondere til kriser, ikke det Sydkinesiske Hav; det har været et langsigtet syn på, hvad fremtiden bliver. Jeg vil gerne oplæse et par citater fra nogle præsentationer på disse konferencer.

Under B20-mødet, mødet mellem erhvervsledere forud for G20-mødet i Kina, erklærede præsident Xi Jinping, at

»Mennesker er økonomiens grundlag. Vi må være orienteret mod disse menneskers behov og hæve deres levestandard og livskvalitet. Vi vil løfte over 57 millioner mennesker ud af fattigdom, og fattigdommen vil blive mindsket i alle fattige lande frem til år 2020. Dette er et højtideligt løfte til det kinesiske folk. Vi har løftet over 70 % af den kinesiske befolkning ud af fattigdom. Vi vil gøre denne kage større, og vi vil fortsætte den globale kamp mod fattigdom.«

Ved G20-konferencen, som omfattede en meget smuk åbningsceremoni med værker af Beethoven og Schiller, med *Ode til Glæden* sat til musik, og en flot forestilling, kom lederne dér til en konklusion i deres slutkommuniké fra konferencen, der omfattende følgende:

»Vi kan ikke længere alene forlade os på finanspolitik og monetær politik til at løse krisen. Vi forestiller os en

fremgangsmåde, der omfatter alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende mht. innovation, der drives frem af innovation inden for videnskab og teknologi og går videre endnu og dækker udviklingsfilosofi, institutionelle mekanismer og forretningsmodeller således, at frugterne af innovation bliver fælles for alle.»

I mellemtiden var det eneste, Obama havde at sige til nogen, noget ævl om »menneskerettigheder« og diskussion om handelsaftalen Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der absolut ingen chance har for at blive vedtaget i Kongressen; den er død.

Ved ASEAN-mødet så Obama, hvad han troede var en chance for at sætte på dagsordenen og gøre et spørgsmål ud af, voldgiftsafgørelsen om det Sydkinesiske Hav, der gik Kina imod; han ønskede at sætte det på dagsordenen, gøre det til et spørgsmål, og i stedet var det slet ikke en del af diskussionen.

Det, der i stedet blev diskuteret, var økonomisk samarbejde, den Maritime Silkevej og det kinesiske 'Ét bælte, én vej'-projekt. Og med hensyn til Filippinerne i særdeleshed, som havde lanceret en voldgiftssag imod Kina mht. det Sydkinesiske Hav, sagde den nye filippinske præsident, [Rodrigo] Duterte faktisk, da han blev spurgt om Obamas planer om at belære ham om krænkelser af menneskerettigheder mht. Filippinernes krig mod narkotika:

»Jeg er præsident for en suveræn stat, og vi er for længst ophørt at være en koloni. Jeg har ingen anden herre end det filippinske folk; ingen, absolut ingen. De skal ikke stille spørgsmål, Putang ina« (der betyder »søn af en hore«), »Jeg vil bande ad Dem under dét forum«, sagde han til Obama. »Jeg ønsker ikke at gå ind i et skænderi med Obama, men jeg knæler ikke for nogen, undtagen det filippinske folk.«

I hele dette forløb har Obama absolut stået udenfor. Han har

intet at tilbyde verden. *Forbes-magasinet* har erkendt dette i sin dækning, for eksempel, hvor bladet siger, at, alt imens Obama taler om menneskerettigheder og TPP, som aldrig vil ske, så har Kina været i færd med »hurtigt at opbygge sine regionale akkreditiver med et stærkt fokus på økonomien i Sydøstasien ... Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, der forbinder Asien med Europa økonomisk, ville gøre det muligt for Beijing og dele af Sydøstasien at bygge et stort transportnetværk plus industrielle samarbejdsprojekter. Beijing opererer tilfældigvis også Kina-ASEAN Investerings-Samarbejdsfonden, der finansierer projekter for vækstfremmende infrastruktur, energi og naturlige ressourcer i Sydøstasien.«

Jeg mener, at kontrasten mellem Obama, der intet har, og så det, som Kina og Rusland, og BRIKS-nationerne – men i særdeleshed Kina og Rusland – har tilbudt verden, strategisk og økonomisk – at kontrasten ikke kunne være tydeligere. Med også G77-ledernes deltagelse i disse konferencer er verden som helhed i færd med at vedtage dette som politik.

Lad os få Helga Zepp-LaRouche ind i diskussionen her. Helga deltog i T20-mødet, som var et møde mellem tænketanke, et »Tænk20«-møde, der blev afholdt i Kina som forberedelse til G20-topmødet for statsledere, der netop har fundet sted. Lad mig spørge dig om dette, Helga. Hvordan har verden, efter din mening, ændret sig i løbet af de seneste par uger, med alle disse begivenheder?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er en ændring af verdenshistoriske dimensioner. For det, der er sket mellem Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, G20 og dernæst ASEAN-konferencen, er en enorm ændring mht., hvor verdens magtcentrum befinder sig. Lad mig blot meget hurtigt opsummere, hvilken betydning, hver af disse forskellige konferencer har haft.

I Vladivostok havde vi integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union med Kinas initiativ for Silkevejen/Bæltet-og-

Vejen. Dette er meget vigtigt, fordi også premierminister Abe fra Japan og præsident Park fra Sydkorea deltog, og der blev indgået aftaler om langfristede investeringer inden for udvikling af Ruslands fjernøstlige områder, af Sibirien, inden for enorme investeringer i energisektoren, samt integration af alle disse økonomier (nationer) i Asien.

Dette efterfulgtes af G20-topmødet, som jeg mener, var et absolut gennembrud. For det første havde Kina lagt en enorm indsats i forberedelsen til dette møde, ved at sammenkalde til mange, mange indledende konferencer, der begyndte allerede for et år siden, på mange, mange niveauer: ministre, tænketanke, institutioner og organisationer. Kinas plan var den at transformere G20 fra at være en mekanisme, der blot responderer til kriser, som den i 2008 – Lehman Brothers' finanskrak – og til at være en organisation, der vil skabe en alliance af lande, der vil danne en mekanisme til global styrelse, og som vil have til formål at finde problemløsninger. Xi Jinping sagde flere gange, at han ønsker at transformere G20 fra at være en »diskussionsklub« og til at være en gruppe af nationer, der handler sammen. Når man ser på det, så blev dette opnået på flere måder.

De vestlige medier forsøger hysterisk og desperat at bagatellisere resultatet af konferencen ved at sige, »der var alle disse spørgsmål«, men de eneste, der tog disse såkaldte »spørgsmål« op, såsom konflikten over det Sydkinesiske Hav og Voldgiftsretten i Haag, og alle de øvrige spørgsmål, der skiller meningene, var faktisk Vesten.

Det, der skete, var, at det overvældende antal nationer går i retning af at vedtage den kinesiske model for økonomi. Det gør de særdeles ret i, for Kina har bevist, at det var i stand til at skabe et økonomisk mirakel af sådanne dimensioner, sagde Xi Jinping, at det har transformeret et land med 1,4 mia. mennesker, og som aldrig før er gennemført i historien, og den kendsgerning, at Kina kunne løfte 700 millioner mennesker ud af fattigdom og til en meget anstændig levestandard, er

ligeledes uden fortilfælde. Et af resultaterne af topmødet var vedtagelse af en plan for at eliminere al fattigdom i hele Kina frem til år 2020, dvs., kun fire år fra i dag.

Det lykkedes Kina at sætte den kinesiske model, som den attraktive model for alle for at deltage i, i et »win-win«-perspektiv, på dagsordenen. Mange lande må jo sige, »Ja, vi kan få den samme økonomiske udvikling som Kina; det er langt mere favorabelt end at gå sammen med USA eller NATO eller europæerne i en konfrontation af geopolitisk natur.«

Dette topmødes succes er virkelig utrolig. Det har ændret situationen i verden, til det bedre, skulle jeg mene; for den unipolære verden eksisterer bestemt ikke mere. Som du nævnte, så havde *Forbes-magasinet* og *Time-magasinet* nogle helt hysteriske artikler, der sagde, at Obamas politik med »Asia Pivot« (Omdrejningspunkt Asien) er en total fiasko; dette var hans sidste chance for at gøre kur til landene i området, men det mislykkedes totalt, og Obamas »Asia Pivot« er totalt død; den mislykkedes.

G77, den Alliancefri Bevægelse, ASEAN-landene – de bevæger sig nu alle i en totalt anden retning, og især den kendsgerning, at Sydkorea og Japan deltog, sammen med Rusland og Kina i denne Vladivostok-konference, beviser, at disse lande, der tilsyneladende er allierede med USA, ikke længere ønsker en konfrontation vendt mod Rusland og Kina.

Så dette er ekstremt vigtigt. Og det betyder først og fremmest, at de lande i verden, der ikke er en del af det gamle regime med Verdensbanken og IMF – den såkaldte »Washington-konsensus«, de såkaldte Bretton Woods-institutioner – de havde ingen stemme, og nu har de en stemme.

Jeg mener, at det virkelig er meget vigtigt, at Kina udtrykkeligt tog udviklingslandene og de fremvoksende økonomier med. For det første inviterede de dem alle – eller en meget stor repræsentation af dem – til at deltage i G20.

Kina udtrykte sin absolutte forpligtelse til, at enhver frugt af teknologisk innovation ville blive delt med disse lande for ikke at forsinke deres udvikling. Se, dette er en meget smuk idé, der første gang blev udtrykt af den tyske tænker, Nikolaus Cusanus [Nikolaus von Kues] i det 15. århundrede, og som allerede dengang sagde, at videnskab og teknologi er så vigtig for menneskehedens udvikling, at, hver gang, der foreligger en ny opfindelse, bør den lægges i en international pulje – for nu at bruge moderne udtryk – og at alle lande dernæst skal have adgang til den, for at deres udvikling ikke skal blive forhalet.

Det er en utrolig forandring, for det betyder, at, for første gang blev en idé [taget op], som min mand udtrykte i 1975, da han foreslog en plan for udvikling af den Tredje Verden, og han kaldte det den Internationale Udviklingsbank [IDB]. Denne idé præsenterede han både i Bonn, Tyskland, dengang, og i Milano, Italien. Han ønskede dengang at få en \$400 mia. stor teknologioverførsel om året til udviklingssektoren fra de avancerede (udviklede) lande, for at opbygge infrastruktur, for at opbygge industrialisering og landbrug i den Tredje Verden.

Han (LaRouche) gav en meget konkret form til et krav fra den Alliancefri Bevægelse, der, i 1976, under en konference for den Alliancefri Bevægelse i Colombo, Sri Lanka, havde vedtaget en resolution, der krævede en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. 90 % af ordlyden i denne, den Alliancefri Bevægelses resolution, kom fra IDB. Men I ved, hvad der skete dengang, og det var, at alle lederne fra de lande, der havde taget initiativ til at kæmpe for dette – såsom fr. Gandhi fra Indien, fr. Bandaranaike fra Sri Lanka, Bhutto fra Pakistan – alle disse ledere blev enten dræbt eller destabiliseret; og hele denne indsats blev sat enormt tilbage og fungerede ikke.

Som I sandsynligvis ved, som nogle af vore lyttere ved, så har vi i LaRouche-bevægelsen kæmpet for virkeliggørelsen af IDB, eller en tilsvarende plan som IDB, for den Tredje Verden; men

i alle disse år har Verdensbanken og IMF (Den internationale Valutafond) gjort det stik modsatte. IMF's politik med betingelser (dvs. krav om nedskæringspolitik, for at opnå lån, -red.) umuliggjorde enhver form for udvikling, ved at stille betingelser, der tvang udviklingslande til at betale af på gæld, i stedet for at investere i infrastruktur. De skabte endda en gældsfuld for at gøre det umuligt for udviklingslande at udvikle sig. Så den elendige tilstand i Afrika, og i mange andre lande i Asien og Mellemøsten og nogle lande i Sydamerika, er resultatet af den bevidste politik for undertrykkelse af udvikling.

Se, efter krisen i Asien [i 1997-98] indså de asiatiske lande selvfølgelig, at de var nødt til at gøre noget for at beskytte sig imod George Soros' spekulation dengang, så en proces med skabelse af nye institutioner udviklede sig. Et sådant initiativ var Chiang Mai; men så her for nylig – for omkring tre år siden – tog Kina lederskab, sammen med andre BRIKS-lande [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika], for at skabe en række radikalt alternative bankinstitutioner: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB); BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB); den Ny Silkevejsfond; den Maritime Silkevejsfond; Shanghai Samarbejdsorganisations-Banken. Men har altså nu et fuldstændigt alternativt system for bankpraksis, som *ikke* er hasardspil, kasino; men som udelukkende kun udsteder kredit til investering i reel infrastruktur og realøkonomien.

Hvad er det så, der nu finder sted? Jeg mener, at folk må få en forståelse af, at det, der fandt sted ved G20-mødet, udgør en sejr i en kamp, der har varet i mindst 40 år; at gøre det muligt for mennesker i Afrika, i den såkaldte udviklingssektor, at få en mulighed for at have en fremtid. En sådan magtfuld koalition er nu vokset frem – den strategiske alliance mellem Kina og Rusland; Putin var æresgæst ved dette G20-møde – så verden har virkelig ændret sig. Det er meget vigtigt at sige, at disse artikler i magasinerne *Forbes* og

Time slet ikke har fattet det. Det er ikke anti-amerikansk; det er ikke anti-europæisk. Xi Jinping og de andre ledere har mange gange sagt, at de ønsker, at USA og Europa skal gå med i dette »win-win«-perspektiv.

Det, der er på bordet nu med G20-mødet, er for første gang et strategisk initiativ, der ikke er geopolitisk; for det tilbyder et fornuftsplan, hvor man samarbejder internationalt om menneskehedens fælles mål. Jeg mener, at dette er et enormt historisk gennembrud, som vi virkelig må sørge for, at det amerikanske folk virkelig får kendskab til, hvad drejer sig om, og ikke bliver vildledt af middelmådige journalister, der simpelt hen ikke kan tænke i andre baner end geopolitik. Det er ligesom en person, der er ond, og som, når han/hun taler med et andet menneske, ikke kan forestille sig, at dette andet menneske ikke også er ondt! Så det, man læser i de vestlige medier, er ikke andet end en projicering af mediernes degenererede tankegang; men det er ikke, hvad der fandt sted på dette topmøde. Så lad os sørge for, at folk virkelig forstår den historiske betydning af denne ændring.

Jason Ross: Fantastisk! Jeg vil mene, at det, du netop gennemgik, mht. historien om din involvering, om din mand Lyndon LaRouches involvering, om LaRouche-bevægelsens involvering i løbet af de seneste fire årtier, i skabelsen af sejren for den politik, der nu bliver annonceret ved disse konferencer, virkelig er en demonstration af, hvor magtfuld en idé er. At over kynisme, eller over det, der syntes at være tingenes struktur og kontrol over tingene, kan en god idé, og en succesrig og vedvarende mobilisering for den, virkelig få ting til at ske.

Jeg vil spørge dig, om du vil sige mere om historien om LaRouche-bevægelsens involvering i alt dette; eller også, om du har noget at sige om, hvordan vi skal få USA til at tilslutte sig denne udvikling, i stedet for at være imod den?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil for det første gerne kort

kommentere ASEAN-konferencen, for dette fulgte i G20-mødets fodspor; og nu er disse uoverensstemmelser bilagt. For ASEAN-landene, sammen med Kina, har alle sammen aftalt, at alle uoverensstemmelser vil blive bilagt gennem fredelig forhandling og dialog; de vil, frem til midten af næste år, udarbejde et adfærdskodeks med dette for øje, og i fællesskab bekæmpe trusler mod sikkerheden, såsom terrorisme, og andre trusler. De vil agere på grundlag af FN's Havretskonvention, eller UNCLOS; og det betyder, at alle disse forsøg på at oppiske en konflikt mellem Filippinerne og Kina, med Voldgiftsretten i Haag, ikke er lykkedes. Dette var et forsøg på at skabe uenighed, men denne ASEAN-konference sagde, »Nej, vi ønsker fælles, økonomisk udvikling. Vi vil genoplive den regionale organisation for økonomisk udvikling.«

Så dette demonstrerer, at Kinas udenrigspolitik – og ikke alene ved G20-mødet – ændrede dagsordenen totalt; men også mht. regionale konflikter, nemlig, at hvis man har et »win-win«-perspektiv, hvor man tager hensyn til den andens interesser, så kan man finde løsninger.

Så det, der blev tilbage for Obama, som nogle aviser skrev, var gennemførelsen af TPP; men, som du allerede har nævnt, så har både Repræsentanternes Hus og Senatet, og også de to præsidentkandidater, sagt, at TPP er ude. Formændene for de to Kongreshuse har sagt, at det ikke kommer til afstemning i år; hvilket vil sige, ikke i Obamas tid som præsident. Så TPP er dødt; TTIP – det er den europæiske version af samme sag – er ligeledes dødt. Så jeg mener, at verden virkelig har ændret sig; unipolære krav og den idé, at man kan afstikke reglerne på vegne af et enkelt land, eksisterer ikke mere. Vi er gået ind i en fuldstændig ny æra med respekt for et andet lands suverænitet, og med en alliance af overvejende republikker, til fordel for det overordnede gode ('det almene vel') for alle.

Det er selvfølgelig en virkelig betydningsfuld udvikling. Det betyder ikke alene, at USA har muligheden for at vende tilbage

til præsident John Quincy Adams' (1825-1829) udenrigspolitik – for det var præcis, hvad han havde skitseret, at USA skulle gøre – men det betyder også, at systemet med fuldstændigt suveræne nationalstater, der samarbejder om en fælles udvikling – hvilket er, hvad vi har promoveret, hvad især hr. LaRouche naturligvis har promoveret, i mere end 50 år – nu er i færd med at blive til virkelighed.

Så jeg mener, vi har grund til at være meget glade for dette, for LaRouche-bevægelsen har, i de seneste 40 år, men i særdeleshed i de seneste 25 år, sammenkaldt til bogstavelig talt hundredevis af konferencer i hele verden; i alle de store amerikanske og europæiske byer, i Rio de Janeiro, i São Paulo i Brasilien, i Mexico, Beijing, New Delhi og Moskva. Endda mange i Australien, i Egypten og i andre afrikanske lande; vi har afholdt seminarer og konferencer. Jeg mener, at vi nu har en renæssancebevægelse og en verdensbevægelse for udvikling.

Eftersom du nævnte den smukke gallakonzert, som åbnede G20-topmødet, så var dette på en vis måde lig det, som vi gør med dialogen om klassisk kultur; for det begyndte med en række meget smukke kinesiske folkesange, og dernæst kom der scener fra balletten Svanesøen – der blev danset i en sø – så danserne ligesom skabte små springvand ved hvert trin, fordi de dansede i vandet. Det skabte en utrolig effekt. Og så selvfølgelig, at de valgte *Ode til Glæden*, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt *Ode til Glæden* mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe

dette smukke resultat.

Foto: Fra Schiller Instuttets koropførelse af Mozarts Reviem i New York sept. 2016, i anledning af 15-års midelhøjtideligheden for terrorangrebene den 11. september, 2001.

Obama er til grin for hele verden – Dump ham nu!

Leder fra LaRouchePAC, 13. sept., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo Duterte føjede spot til skade for Barack Obama, da han tirsdag meddelte, at han har annulleret de fælles amerikansk-filippinske patruljer i det Sydkinesiske Hav, idet han kaldte dem unødvendige provokationer. Hvad mere er, så har han meddelt, at han sender sin forsvarsminister til Moskva og Beijing for at indlede drøftelser om våbenkøb fra disse to nationer.

Præsident Dutertes handlinger, der kommer 24 timer efter hans meddelelse om, at han sparker de amerikanske specialstyrker ud af Mindanao, bør tjene som et stærkt budskab til præsident Barack Obama: Du kan ikke spytte i ansigtet på verdens ledere og forvente, at de i al evighed finder sig i det.

Præsident Obama kom tilbage fra sin netop afsluttede Asien-rundrejse til et skybrud af kritik for sin skandaløse opførsel, hvor han optrappede provokationerne mod både Rusland og Kina og herved bringer USA tættere på fuldstændigt økonomisk kollaps og en atombevæbnet konfrontation med Rusland. Obamas handlinger i Hangzhou blev tirsdag perfekt indfanget af Martin Sieff i en historie i *United Press International*: »Svage mænd buldrer og bluffer, og forestiller sig, de er stærke ... Det var, hvad Obama gjorde ved G20-mødet ...

Obama hævdede sig – i sin egen fantasi – over for Rusland og Kina. I virkeligheden brasede han bare fremefter på en kurs mod USA's økonomiske sammenbrud gennem endeløse sammenstød med Kina. Hvad værre er, så tog han endnu et skridt på vejen mod en atomar konfrontation og verdenskrig med Rusland ... Det kaster USA og det amerikanske folk længere frem på vejen mod global krig og eksistentiel krise.«

Den tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman sekunderede denne advarsel, da han i et interview med Sputnik News bemærkede, at Obamas politik med drone-drab har »spredt anti-vestlig terrorisme i global udstrækning til nye hjørner af kloden«.

Ikke så snart var han vendt tilbage til Washington, før Obama demonstrerede, at han er parat til at sætte sit forhold til det anglo-saudiske imperium over ethvert hensyn til det amerikanske folk, ved at love at nedlægge veto mod JASTA-lovforslaget, ifølge hvilket familierne og overlevende fra angrebene d. 11. september har mulighed for at sagsøge den saudiske kongefamilie for dens støtte til flykaprerne bag historiens værste terror-grusomhed på amerikansk jord.

Obama har vist sig som en isoleret og foragtet figur, til dels, fordi verden hastigt er på vej væk fra den britiske, imperialistiske geopolitik med permanent krigsførelse og folkedrab i Malthus' ånd, og som har været kendetegnende for de seneste to amerikanske præsidentskabers politik. Ikke alene har Filippinerne brudt med Obama. Den nye premierminister i Vietnam var i Beijing for at holde møder med kinesiske topledere, herunder præsident Xi Jinping, og de to lande lovede at sætte deres fælles interesser over spørgsmål, hvori de er uenige, og at bilægge spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav gennem bilateralt diplomati. Rusland og Kina har bebudet nye, store investeringer i energiinfrastruktur i Indien, Pakistan og Tyrkiet, og BRIKS' Nye Udviklingsbank har annonceret udstedelse af statsobligationer i rubel, til infrastrukturinvesteringer i Rusland. Denne form for

initiativer bliver annonceret næsten hver dag, og de repræsenterer kumulativt en realisering af □□det nye paradigme for relationer mellem verdens nationer.

De fire koncerter, der blev opført af Schiller Instituttets Kor i New York-New Jersey-området til minde om 15-års dagen for angrebene d. 11. september 2001, blev overværet af i alt 4.000 mennesker, og virkningen vil give genlyd i den kommende tid. Det nye paradigme med »win-win«-samarbejde mellem nationer kan kun ske med en genoplivning af klassisk kultur, som udgør grundlaget for videnskabelige opdagelser og en fejring af menneskelig kreativitet.

Obama er en fjende af menneskeheden, og hans fjernelse fra embedet er absolut passende, selv nu, hvor der kun er fire måneder tilbage af hans præsidentskab. Er du rede til at udsætte menneskeheden for fare i så meget som én dag mere, ved at tolerere, at Obama forbliver i embedet?

Der er ingen forældelsesfrist for sandheden. Schiller Institut-konference for 11. september i New York

Jeffrey Steinberg, EIR's efterretningsredaktør, havde følgende indlæg på Schiller Instituttets konference for at mindes ofrene for terrorangrebet, den 11. september 2001:

Jeg mener, at det virkelig er vigtigt at holde fast ved ånden i den **tale, Helga netop har holdt**, for mange af jer har holdt til mange, mange møder, hvor det generelle emne ikke var en

samling eller opsummering af gode nyheder. Jeg synes, at alle her i lokalet bør lægge ud med at applaudere jer selv, for de sejre, vi har opnået omkring frigivelsen af de 28 sider, den nu vedtagne JASTA-lov, enstemmigt i begge Kongressens huse, og den kendsgerning, at begge politiske partier ikke kunne komme uden om at sætte genindførelsen af Glass-Steagall på deres partipolitiske platforme, er en hyldest til det vedholdende og ihærdige arbejde, som I alle har været en del af. Så jeg finder det meget passende at applaudere os selv og jer selv for at udføre den form for mirakler, som kun mennesker er i stand til. [applaus] For disse præstationer er i sandhed mirakuløse, men det er den form for mirakler, der kommer som resultat af at tro på, at sandheden tæller, at der ikke er nogen forældelsesfrist for sandheden, og at vi virkelig bor i en demokratisk republik, hvor befolkningens stemme betyder noget.

Jeg kan, ud fra et meget detaljeret førstehåndskendskab, som jeg ikke tilnærmelsesvis har tid til at gennemgå i dag, fortælle jer, at grunden til, at de 28 sider blev frigivet den 15. juli, er, at vi kollektivt, med mange, mange andre, med familierne til ofrene for 11. september, med ledende kongresmedlemmer, kunne blive ved med at presse på og tvinge det til at ske.

Præsident Obama har *ingen som helst planer* om at frigive de 28 sider. Men underdønningen af krav om at kende sandheden om dette spørgsmål nåede et punkt, 15 år efter begivenheden, hvor hans nærmeste medarbejdere måtte gå til ham og sige, »disse 28 sider vil, med næb eller med klør, blive offentliggjort«. Det blev ganske klart den 6. juli, hvor kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch påkaldte Gravel-præcedensen, præcedens med Pentagon-papirerne, og sagde: Det er vores forfatningsmæssige pligt at informere det amerikanske folk om afgørende spørgsmål om den nationale sikkerhed, hvor hemmeligholdelse ikke har noget at gøre. I samme øjeblik, det blev klart, at de var parat til at gå så vidt, gik folk fra

Det Hvide Hus til præsidenten og sagde, »dit valg er enkelt. Du bliver enten skurken i denne historie, eller også kan vi forsøge at spinne det, så du bliver helten«, selv om han ikke havde nogen planer om at frigive dem. Han fik at vide, »det vil ske under alle omstændigheder, hvad enten det gøres af den næste præsident, eller Kongressen tager det på sig at offentliggøre det; så du kan lige så godt få lidt kredit for det. Og for resten, så gør vi det netop, som Huset og Senatet pakker sammen og tager på ferie i to måneder, og netop, som de to konventer til nominering af præsidentkandidater står for at finde sted, og al ilten vil blive suget ud af medierne i den næste måneds tid; så vi kan måske ligesom snige os igennem, og folk vil glemme det, og vi vil slippe godt fra at frigive det med mindst muligt bagslag.«

Det er tydeligt, at fremmødet her i dag, og andre begivenheder, der finder sted i denne weekend, gør det klart, at dette ikke bliver tilfældet; det vil ikke ske.

Og så, som Helga sagde, så må vi bygge videre på de sejre, vi har etableret. Jeg kan fortælle jer, at uroen i Washington er enorm. Det plejede at være sådan, at lederskab i Kongressen, lederskab i andre institutioner i Washington, bestemtes af, hvem man kender, og hvor godt man »går med på det, for at være med i klubben af de rigtige«. Og dette koncept er *dødt*.

Den kendsgerning, at folk er blevet ekskluderet af det gode selskab – Walter Jones har ingen udnævnelser til komiteer! Han burde efter al retfærdighed have været formand for en stor, i det mindste underkomite i House Armed Services Committee; han blev sparket ud af House Financial Services Committee, fordi han introducerede Glass-Steagall.

Men folk ved, at der er et nyt, fremvoksende lederskab.

Det er åbenlyst, at dette præsidentvalg gør det klart, at personlighed ikke er et kriterie for lederskab [latter], men at vi nu i USA kan gå over til et punkt, hvor vi her i USA kan

vinde på basis af ideer og principper.

Så vi har fået disse sejre med de 28 sider, med 11. september, og med vedtagelsen af JASTA-loven. Præsident Obama har nu sommerens værste weekend, og det siger en hel del i betragtning af, hvad han netop har været igennem i Asien, især takket være præsident Duterte fra Filippinerne. Han står nu i et dilemma: Vil han nedlægge veto mod JASTA-loven? Og demokrater siger til ham: Hvis du gør det, så vil du alene få skylden for, at Donald Trump bliver valgt til USA's præsident, fordi folk vil hade Demokraterne pga. dine handlinger.

Så vi befinder os i en meget interessant tid, og jeg tror, igen, at vi må tage det store billede i betragtning. Hele den bevægelse, der kommer ud af topmøderne, som netop er sluttet i Asien, og i øvrigt vil den samme proces komme her til vores egne græsgange, fra og med tirsdag, her i Manhattan, med åbningen af FN's Generalforsamling: De diskussioner, der fandt sted i Vladivostok, i Hangzhou, vil nu finde sted på Manhattans East Side, og verdensledere, udenrigsministre vil være her, mens det står på, og vi må holde deres fødder i ilden, for at disse ideer virkelig bliver virkeliggjort og gennemført.

Vores anden, mindre opgave, for øvrigt, er, at USA fuldt ud må bringes på linje med dette nye paradigme. Og det første skridt er at sikre, at Kongressen handler for at genindføre Glass-Steagall. Vi er nu, som Helga sagde, ved et punkt, hvor Deutsche Bank synger på sidste vers, og der er faktisk et væddeløb mellem Deutsche Bank og Dope, Inc.'s førende bank, HSBC, om, hvem, der først bukker under. Så vi befinder os på randen af en krise, der er langt større end i 2008, større end Lehman Brothers, for Deutsche Bank har den største eksponering til derivater i nogen bank i verden, og alle de store New York-banker er modpart i disse derivattransaktioner; de står til at nedsmelte.

Det første skridt er Glass-Steagall. Glass-Steagall løser et

stykke af problemet. Den tager grundlæggende set affaldet bort, skraldemændene får travlt i mange måneder på Wall Street! Men det vil bare betyde, at vi er nået frem til det punkt, vor vi genopbygger, og det betyder, at det andet element af det, hr. LaRouche har krævet under hele sin politiske karriere, og har sagt meget skarpt i løbet af de seneste år: genindfør Glass-Steagall, genetabler funktionsdygtige kommercielle banker. Gå tilbage til en lang, stolt tradition, hvor Kongressen plejede at have to budgetter. Den plejede at have et budget for løbende driftsudgifter, og et budget, der var orienteret mod investering, et anlægsbudget. Hvis tiderne var hårde, kunne man altid stramme livremmen ind med 20 eller 30 % af driftsbudgettet; men man skar *aldrig* ned på anlægsbudgettet, fordi det er fremtiden. Det er de næste generationer: Det er infrastruktur, det er investering i videnskab og teknologi, og det er investering i uddannelse og alle disse ting.

Vi må tilbage til disse kerneprincipper. Og jeg mener, at momentum i denne weekend, og hvad der kommer ud af det, er af en sådan styrke, at vi virkelig kan vinde denne kamp i USA. Vi kan ikke løse problemet globalt, fuldt ud, før vi har vundet USA tilbage for disse kerneprincipper, og med baggrund i det, vi har opnået i denne seneste periode, gennem mange, mange års akkumuleret arbejde, så befinder vi os på tærsklen til en sådan form for sejr, og jeg mener, at mindehøjtideligheden i denne weekend, et levende mindesmærke for dem, der mistede livet den 11. september, samt den seneste rapport fra *Newsweek*, indikerer, at der nu er *400.000 mennesker*, blandt de første, der responderede og andre, der overlevede 11. september, men som lider af invaliderende sygdomme, fordi de var helte i dagene og ugerne og månederne, der fulgte.

Så vi har meget arbejde at gøre, men jeg mener, at vi må bære optimismens og tillidens fakkel fremad, og der er ingen tvivl om, at der venter os mange flere mirakler at udføre.

Tak. [applaus]

Verden er forandret – Alt kan nu ske, men Obama må afsættes

Leder fra LaRouchePAC, 12. sept. 2016 – Spektakulære begivenheder fandt sted i Asien i sidste weekend, hvor det overvældende flertal af verdens nationer forenede sig bag et nyt paradigme i verden, centreret omkring programmer for »storstilet udvikling«, ved hjælp af den Nye Silkevej og de nye finansinstitutioner, der er skabt af Kina, BRIKS og andre.

Denne samme ånd befandt sig over New York i den forgangne weekend, med Schiller Instituttets »Levende Mindesmærke« for ofrene for terrorangrebene den 11. september, 2001, og for ofrene for den politik for 'evindelige krige', der siden da er blevet udløst af regeringerne Bush og Obama. Skønheden i Mozarts *Rekviem*, med deltagelse af flere end 3000 mennesker i de fire Schiller Institut-koncerter i flere bydele i New York City, skabte den samme frihedens ånd som det Nye Paradigme, der skabtes i Asien.

Begivenhederne demonstrerer i sandhed Friedrich Schillers indsigt i, at vejen til frihed går gennem skønhed.

Men stanken af ondskab og hæslighed hænger stadig over USA, med krigene, der fortsætter, den økonomiske degeneration, der accelererer, narkotika, der kræver hidtil uhørte ofre, og med pessimismen, der er fremherskende – især med en valgkampagne, hvor befolkningen foragter begge kandidater, og med god grund. Der er ingen duelig kandidat præcis, fordi det amerikanske borgersamfund har forsømt at fordømme den siddende præsident som den masseorder, han er – og som han faktisk er stolt af

at være.

Men verden er ændret i de seneste dage. Lyndon LaRouche sagde i dag, at absolut hvad som helst er muligt i dette øjeblik med faseskifte i menneskehedens historie. Idet han tager de voksende beviser for Hillary Clintons alvorlige helbredsproblemer i betragtning, sagde LaRouche, at verden må undersøge problemet lidt mere i dybden:

Hillarys helbred begyndte at gå ned ad bakke, da hun kapitulerede over for Obama under og efter valget i 2008, hvor hun på tåbelig vis gik med til at tjene som hans udenrigsminister. Det onde, hun gjorde i denne stilling, blev induceret af Obama, dræberen, der lærte at tage drab til sig fra sin morderiske stedfar i Indonesien. Hendes fejltagelser og fiaskoer kan alle henføres til Obama. Det er Obama, som det drejer sig om. Han ødelagde hende. Hendes karakter ændrede sig. Hun degenererede til at blive et redskab for Obama. Bagved Obama spores skylden tilbage til det britiske monarki, som han elsker og adlyder, samt til dets saudiske skabelse for folkedrab, der tilsammen har skabt menneskehedens nuværende lidelser.

Obama må fjernes nu – der findes ingen anden mulig løsning. Hillary ville gå ned sammen med ham, og valgprocessen ville blive ændret, med nye kandidater, der måtte udpeges.

Ikke praktisk? Revolutioner skabes ikke gennem praktiske (pragmatiske) trin, men gennem kreative opdagelser og nyskabelser i den historiske kurs, som med den Nye Silkevej, og som det skete med Amerikas Grundlæggende Fædre, og som det reflekteres i Franklin Roosevelts og Jack Kennedys livsværk. Der kræves noget nyt og bedre i dag; i modsat fald vil civilisationens kollaps og atomkrig blive resultatet. Alternativet består ikke længere i en idé, der skal kaperes rent intellektuelt, men består i, at denne idé nu er under reel opbygning i Asien, og i de usædvanlige begivenheder i New York City denne forgange weekend.

De udviklinger, der vil finde sted i månederne september og oktober, er uforudsigelige, men der vil med sikkerhed finde betydningsfulde, dramatiske ændringer sted. Vi må være forud for udviklingskurven og handle, før kaos sænker sig over os. Der er pustet nyt liv i Kongressen gennem dennes handling imod saudierne, med den enstemmige vedtagelse af JASTA-lovforslaget, som Obama har lovet at nedlægge veto mod – men et veto, der kan tilsidesættes. Kongressen må ligeledes tvinges til at handle modigt og hurtigt, med vedtagelse af de Glass/Steagall-lovforslag, der nu er fremsat i begge Kongressens huse, med det formål at lukke Wall Street ned, før dets ukontrollerede kollaps tager nationen og hele verden med sig i faldet. Tiden er nu til optimisme og handling.

Foto: Mindeplade opsat på stedet, der skuer over Ground Zero på den anden side Hudsonfloden, og hvor mindesmærket for ofrene for 11. september, det 10 etager høje »Tåremonument«, en gave fra Rusland, senere blev rejst (skete 11. september, 2006). Teksten på mindepladen, på engelsk og russisk, lyder:

»Fra det russiske folk – præsident Vladimir Putin. Dette sted vil blive hjemsted for monumentet for kampen mod global terrorisme. Kunstner Zurab Tsereteli.«

**New York: Schiller
Instituttet i spidsen for
Levende Mindesmærke for
ofrene for**

terrorangrebene 11. september

Leder fra LaRouchePAC, 11. sept. 2016 – På 15-års dagen for terrorangrebet mod New York City og Washington D.C., intervenserede Schiller Instituttet, stiftet af Lyndon og Helga LaRouche, i fem bydistrikter i New York for at løfte mindedagen for denne tragiske dag til et højere niveau, et »levende mindesmærke«, ved at bruge stor kunst til at opløfte sindet og sjælen hos alle mænd og kvinder, bort fra frygt og tanker om hævn og til tanker om kreativitet og menneskehedens fremtid.

Tre fremførelser af den storslåede *Rekviemmesse* af Amadeus Mozart blev opført i New York City af Schiller Instituttets New York borgerkor, med fuldt orkester, sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, på datoerne 9., 10. og 11., i bydelene Bronx, Manhattan og Brooklyn. En fjerde opførelse vil finde sted mandag aften i Morristown, New Jersey, hjemsted for mange af de familier, der mistede deres kære den 11. september.

Invitationen til koncerterne, og til en konference om eftermiddagen den 10. september i Manhattan, sponsoreret af Schiller Instituttet, lød: »Denne september måned, hvor De Forenede Nationer åbner, lad da alle, der afskyr vold og krig, droppe deres uoverensstemmelser og komme sammen i højtidelig erkendelse af det, der er menneskeligt i os alle. Lad Wolfgang Amadeus Mozart tale til vore hjerter på musikkens sprog, og til det, Abraham Lincoln kaldte 'den bedre side af vores natur'.

Påtrykt invitationen var et billede af »Tåremonumentet«, en magtfuld, 10 etager høj skulptur i Bayonne, New Jersey, der skuer over Ground Zero på den anden side af Hudsonfloden. Dedikeret »Til kampen mod terrorisme i hele verden« var monumentet en gave fra Rusland efter 11. september. Ved ceremonien for monumentets afsløring, 11. september 2006,

deltog præsident Vladimir Putin,

Selve begivenheden den 11. september vil leve videre i historien. Hvert år siden 11. september har det fælles bispesæde i St. Joseph i Brooklyn sponsoreret en march fra Ground Zero, over Brooklynbroen og til deres smukke katedral til en messe til ære for dem, der døde, og for dem, der på anden vis blev berørt. Mange af de hundreder af brandfolk, der gav deres liv for at redde andre som de første på stedet ved World Trade Center, kom fra Brooklyn. I år inviterede biskoppen, for første gang, Schiller Instituttet til at deltage direkte i selve messen, ved at opføre *Rekviem*. Den magtfulde og bevægende opførelse blev udsendt live over bispesædets TV-netværk.

Slående er det, at, blot få dage før denne historiske begivenhed, fredag, den 9. september, vedtog Repræsentanternes Hus enstemmigt et lovforslag, der har været genstand for en lang kamp, anført af mange af de samme familier til ofre for 11. september, LaRouche-bevægelsen og nogle få, modige kongresmedlemmer – Lov om juridisk retsforfølgelse af sponsorer af terrorisme (Justice Against Sponsors of Terrorism Act (JASTA)). Denne lov vil nu gøre det muligt for familierne til ofrene for 11. september at lægge sag an mod Saudi-Arabien for dets rolle i angrebet 11. september. Den saudiske kongefamilies finansiering og støtte til 11. september-terroristerne blev offentligt afsløret, da regeringen blev tvunget til at frigive de »28 sider« af Den fælles Kongresundersøgelsesrapport over 11. september, om finansieringen af angrebet, der i 13 år havde været hemmeligstemplet af præsidenterne Bush og Obama, på trods af, at Obama, da han førte valgkamp, havde afgivet løfte til familierne om at frigive dem.

Obamas rolle, såvel som Bush', i at støtte terrororganisationerne, der var skabt og finansieret af saudierne, og som havde til formål at opnå regimeskift mod lande, der ansås for at befinde sig uden for amerikansk og

britisk kontrol, står nu afsløret. Hans støtte til Wall Streets og City of Londons udplyndring af realøkonomien står ligeledes afsløret, men Kongressen har endnu ikke udvist samme mod mht. det presserede behov for at vedtage den Glass/Steagall-lovgivning, der er fremsat i begge Kongressens huse.

De verdensforandrende begivenheder i Kina i sidste uge, ved G20-topmødet, skabte kernen i en ny verdensorden, bestående af næsten alle verdens nationer bortset fra USA og Europa, og baseret på udvikling for alle gennem den Ny Silkevejsproces, og et nyt, globalt finanssystem til erstatning for det bankerotte kasinosystem i Vesten. Den inspiration, der kommer fra New York i dag, angiver retningen – at mobilisere befolkningen gennem skønhed og fornuft for at bringe Amerika og Europa ind i et samarbejde med Kina, Rusland og menneskehedens fælles mål.

**RADIO SCHILLER den 12.
september 2016:
15 år efter den 11.
september: Schiller
Instituttets NYC-kor opfører
Mozarts Rekiem ved 4
konserter**

Med formand Tom Gillesberg:

Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål

Leder fra LaRouchePAC, 10. sept. 2016 – I anledning af 15-års dagen for terrorangrebene i New York den 11. september, 2001, samledes en stor flok på henved 200 mennesker for at deltage i en konference i St. Bartholomew Kirkens forsamlingshus i midtby Manhattan, i respons til Schiller Instituttets indkaldelse til en konference med titlen, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«. Deltagerne bestod af medlemmer af det diplomatiske samfund, aktivister fra Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, tilhængere fra hele landet – nogle havde rejst mere en 1000 miles for at være til stede – og mange andre.

Velkomsttalen blev holdt af Schiller Instituttets Dennis Speed, der også var mødeleder ved den stærke, tre en halv time lange begivenhed, der opfordrede til at gribe dette historiske vendepunkt og skabe en presserende nødvendig, fundamental ændring i USA's udenrigspolitik.

Hovedtalen leveredes af Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, i en 20 minutter lang videofremlæggelse, der var optaget på forhånd.

Herefter fulgte Jeffrey Steinberg fra *EIR*, der opfordrede deltagerne til at applaudere vores bevægelses succes med at organisere tilsyneladende mirakler, som vedtagelsen i går af JASTA-lovforslaget og frigivelsen af de 28 sider i juli måned, og til at mobilisere som bare fanden for at frembringe flere sådanne mirakler, inklusive vedtagelsen af Glass-Steagall.

Tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark blev dernæst introduceret, til stor applaus, der markerede de forsamledes varme følelser og respekt for ham. Han talte om spørgsmålet om fred og hvordan man skabte den, og refererede til den store chance, som den amerikansk-russiske aftale om en våbenhvile i Syrien, der var blevet annonceret mindre end 24 timer tidligere, tilbød.

Dernæst gav senator Richard Black fra Virginia en dybdegående præsentation af »Baggrunden for krigen i Syrien« og viste fotos fra sit seneste besøg i Syrien, for at sprænge de mange myter og løgne, der er blevet brugt til at promovere krigen i dette land og i dette område.

Efter Black fulgte den Arabiske Republik Syriens permanente repræsentant til FN, ambassadør Bashar al-Ja'afari, der gav et historisk foredrag om fremkomsten af wahhabismen i det 18. århundrede, og han afslørede meget lidenskabeligt mange af de særlige løgne og operationer, inklusive dem, som massemedierne stod for, og som er blevet kørt mod Syrien frem til i dag.

Mødet sluttede med et videobudskab fra kongresmedlem Walter Jones (R-NC), der har spillet en central rolle i frigivelsen af de 28 sider og vedtagelsen af JASTA, så vel som også sponsoreringen af Glass/Steagall-lovforslaget. Jones takkede LaRouche-bevægelsen for dens lederskabsrolle i afsløringen af sandheden for det amerikanske folk. Han lovede, at, når Kongressen igen træder sammen senere i september, vil der komme et fornyet fremstød for tilbundsgående høringer, for at få hele sandheden bag de 28 sider frem.

Helga Zepp-LaRouche:

»Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

Hovedtale ved Schiller Instituttets konference i New York, 10. sept. 2016

»Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er forenet, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være en patriot og en verdensborger«.

10. september 2016 – **Dennis Speed:** På vegne af Schiller Instituttet vil jeg gerne byde jer velkommen til dagens konference, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

Schiller Instituttet blev stiftet i 1984, og forud for dette, den 27. september 1976, talte en af Schiller Instituttets medstiftere og samarbejdspartnere, nu afdøde Fred Wills, der dengang var Guyanas udenrigsminister, til FN's Generalforsamling som repræsentant for FN's Sikkerhedsråd, for 40 år siden, hvor han fremlagde et af de tidligste udtryk for økonomien og statsmanden Lyndon LaRouches politik for udvikling. LaRouches hustru, Helga, grundlagde Schiller

Instituttet i 1984, og vi er alle lykkelige og stolte over at have været tilknyttet disse årtier lange bestræbelser.

Vi vil indlede konferencen med et videoindlæg fra Helga LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller instituttet:

Helga Zepp-LaRouche: God eftermiddag. Kære deltagere på konferencen: Hr. LaRouche og jeg ville selvfølgelig meget have foretrukket at være personligt til stede på jeres konference, men vi overbringer vore hilsener på denne måde, for vi er i øjeblikket i Europa, hvor vi har meget vigtige ting at gøre.

Lad mig ikke desto mindre overbringe jer et budskab med meget gode nyheder. For, hvad der stort set er gået upåagtet hen i massemedierne i USA og Europa, så har verden ændret sig i løbet af de seneste dage, og til det bedre. Der har været et par internationale konferencer i Asien. Den første var i Vladivostok med meget prominent deltagelse af præsident Putin, premierminister Abe fra Japan, præsident Park fra Sydkorea; og fokus for mødet var at indgå aftale om meget, meget store, økonomiske projekter og en økonomisk integration af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og initiativet for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Det betyder en enorm udvikling af Fjernøsten og en økonomisk integration af alle disse asiatiske lande for et fredeligt samarbejde. Der var endda drøftelser om en mulig fredstraktat mellem Rusland og Japan, hvilket ikke er sket i 70 år, så dette er meget, meget vigtigt.

Men hvad der er endnu vigtigere, så var der G20-topmødet, der netop har fundet sted i Hangzhou, Kina. Se, Kina havde en meget, meget ambitiøs plan for G20-topmødet. De havde forberedt det intenst i over et år, gennem mange konferencer på ministerplan, og med tænketanke og diverse grupperinger, og planen var at transformere G20 fra at være en alliance af lande, der blot ville tale om kriser, som finanskrisen i 2008, og til at være en alliance af lande, der vil danne en organisation for den globale styrelse, for i fællesskab at tage sig af spørgsmålene omkring denne Jord. Og dette lykkedes

de med.

I har måske ikke hørt om det i medierne, eller, hvis I har, så er det med en ondskabsfuld drejning, men det, der virkelig skete, er, at Xi Jinping allerede i et møde for erhvervsledere, det såkaldte B20, og også ved det egentlige G20-møde, fremlagde en plan for at sætte innovation i centrum for den globale økonomi; og allervigtigst, at invitere især udviklingslande og fremvoksende lande til fuldt ud at få del i frugterne af videnskab og teknologi, af innovation, med det formål, ikke at forhale disse landes udvikling.

Dette har fuldstændig ændret dynamikken i verden, for nu har man en situation, hvor en stor del af Asien – og dette fortsattes ved det efterfølgende ASEAN-topmøde – arbejder sammen for fredeligt samarbejde om et »win-win«-perspektiv, gennem grundlæggende set at vedtage den kinesiske model for økonomi.

Alle de af jer, der nogensinde har været i Kina, vil bekræfte, at Kina har undergået den mest utrolige, økonomiske transformation i noget land på denne planet. For 40 eller 45 år siden var Kina, under kulturrevolutionen, fuldstændigt tilbagestående og fattigt, og folk havde det elendigt, og så, med begyndelse i Deng Xiaopings reformer, begyndte Kina at lægge meget vægt på sin egen arbejdsstyrkes intellektuelle udvikling, på innovation, på at foretage syvmileskridt; og der var en lang periode, hvor Kina blot kopierede teknologier fra andre lande; den periode er nu ophørt, og Kina er nu spydspidsen inden for rumteknologi, højhastighedstog, elektronik og inden for diverse andre områder med avanceret videnskab og teknologi.

Kina har nu tilbudt resten af verden at blive en del af dette kinesiske, økonomiske mirakel, i et »win-win-samarbejde« gennem udviklingen af initiativet for den Nye Silkevej/Bæltet-og-Vejen, som et globalt udviklingsperspektiv til hele verden.

Denne idé har en sådan tiltrækningskraft, at, f.eks. alle ASEAN-landene, på ASEAN-konferencen i kølvandet på G20-mødet, grundlæggende set vedtog den kinesiske dagsorden om at gøre en ende på konflikten over det Sydkinesiske Hav og sagde, at, i fremtiden vil alle territoriale og andre konflikter blive løst gennem forhandling og dialog. Der vil blive samarbejde mht. at bekæmpe spørgsmål, der vedrører sikkerhed, såsom bekæmpelse af terrorisme, og mht. at udvikle andre midler til hinandens gensidige udvikling. Og derfor er hele denne truende konflikt over det Sydkinesiske Hav faktisk afsluttet.

Dette er vidunderligt nyt! Og det demonstrerer, at, hvis man sætter et udviklingsperspektiv »i den andens interesse« på dagsordenen, så er der intet problem på denne planet, der ikke kan løses. Dette betyder, at vi nu, for første gang, har mulighed for virkelig at gå over til et nyt paradigme. Udviklingssektorens, USA's og Europas problemer er selvfølgelig stadig gigantiske, og der har hidtil ikke rigtig været en løsning på den kendsgerning, at banksystemet i øjeblikket er lige så truet, som det var i 2008 med Lehman Brothers' kollaps. For eksempel har Deutsche Bank nu de samme omkostninger for CDS, credit default swaps, til sikkerhedsstillelse for derivater, som Lehman Brothers havde i 2008; hvilket betyder, at spekulanter spekulerer, vædder på muligheden for, at Deutsche Bank krakker. Rentepolitikken, nulrenten, negative renter i alle centralbankerne, som har anvendt det, har nu fået en ende. Mulighederne er opbrugt; hvad vil man mere gøre, end have negative renter? Hvor banker og kunder må betale penge for at indsætte deres penge i banken, i stedet for at få renter? Hele politikken med kvantitativ lempelse har i virkeligheden skabt en skjult hyperinflation, og »helikopterpenge« er virkelig vejs ende.

Den indsats for at gennemføre Glass-Steagall, der i øjeblikket gøres i USA og Europa, må blive gennemført, og vi må mobilisere Europa og USA til simpelt hen at tilslutte sig dette perspektiv med fælles udvikling. USA må vende tilbage

til Franklin D. Roosevelts reformer; Europa må vende tilbage til den politik, der, f.eks., eksisterede med Adenauer og de Gaulle; og så kan alle problemerne blive løst, for den Nye Silkevej skaber ikke alene et perspektiv for økonomisk udvikling, men har også allerede skabt et alternativt banksystem: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Ny Udviklingsbank ('BRIKS-banken'), den Nye Silkevejsfond, den Maritime Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsbanken og mange flere sådanne institutioner, der virkelig applikerer økonomisk politik i traditionen efter [Alexander] Hamilton, ved at have en kreditpolitik i stedet for en pengepolitik.

Det er særdeles gode nyheder. For dette er noget, som hr. LaRouche og hans bevægelse har kæmpet for i over 40 år. Dette er præcis, hvad hr. LaRouche foreslog i 1975 med den Internationale Udviklingsbank. Det var ideen om, at IMF skulle erstattes af en international udviklingsbank, der skulle organisere en overførsel af teknologi til omkring \$400 mia. om året, for at overvinde udviklingslandenes underudvikling.

Dette blev fuldstændig vedtaget af den Alliancefri Bevægelse i 1976 på den berømte Colombo-konference i Sri Lanka. Dengang led indsatsen for at skabe en retfærdig, økonomisk verdensorden et enormt tilbageslag: Man fik en destabilisering af de ledere, der havde påtaget sig denne sag som deres. For eksempel blev fr. Indira Gandhi destabiliseret; fr. Sirimavo Bandaranaike fra Sri Lanka blev fordrevet fra embedet; den pakistanske premierminister Zulfikar Ali Bhutto blev væltet og sluttelig myrdet.

LaRouche-bevægelsen fortsatte imidlertid sin kamp for dette, med ideen om at udvikle de underudviklede lande i verden; for, vi kan ikke bare leve med en sådan uretfærdighed, som vi i øjeblikket ser i Afrika. Hr. LaRouche foreslog således i 1982 det berømte Strategiske Forsvarsinitiativ, der blev vedtaget af præsident Reagan i 1983, og som var officiel amerikansk politik i omkring otte måneder. Kernen i denne politik var præcis samme idé, der lidt senere blev formuleret af hr.

LaRouche som supermagternes protokol, og som grundlæggende set var ideen om at nedlægge de militære blokke, opgive NATO, opgive Warszawa-pagten, og så dernæst, gennem et program med videnskab som drivkraft, udvikle den yderligere produktivitet, bestående i at gennemføre en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslandene, med det formål for altid at overvinde deres underudvikling.

Hold op med at behandle den Tredje Verden som stedfortræderlande for krige, og få i stedet et fælles udviklingsperspektiv. Dette var naturligvis også ideen, da vi i 1991, med Sovjetunionens kollaps, foreslog den Eurasiske Landbro/Silkevejen, der var ideen om at forbinde industri- og befolkningscentrene i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer. Dette førte vi kampagne for i 25 år, hvor vi afholdt hundreder af konferencer.

Vi var derfor ekstremt glade, da Xi Jinping i 2013, i Kasakhstan, satte den Nye Silkevej tilbage på dagsordenen. Og det er nu, efter tre år, eksploderet mht. at skabe et helt nyt paradigme for udvikling, for en reel indsats for at overvinde fattigdommen i store dele af verden.

Tag for eksempel Afrika: Afrika er i øjeblikket i en forfærdelig forfatning, hvilket er grunden til, at folk i tusindvis drukner i Middelhavet i forsøg på at nå til Europa, eller de dør af tørst i Sahara, når de forsøger at krydse ørkenen.

Den tyske udviklingsminister Gerd Müller har netop holdt en lidenskabelig tale i den tyske Forbundsdag, hvor han sagde, at det, der foregår i Afrika og andre udviklingslande, er, at de er ved at blive flået i stykker af noget, som han sammenlignede med tidlige former for kapitalisme, hvor de rige bliver rigere; hvor 10 % ejer og forbruger 90 % af alle ressourcer, og hvor 80 % af alle afrikanere ikke har adgang til elektricitet; og dette har skabt en utålelig situation. Gerd Müller krævede dernæst en Ny Marshallplan for udvikling i

Afrika og andre udviklingslande. Og den rette måde at forfølge dette på er selvfølgelig en forlængelse af den Nye Silkevej ind i Afrika, ind i Mellemøsten, for at genopbygge de krigshærgede lande Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen og Yemen, og de tilstødende områder.

Dette kan gøres med det samme, og det forudsætter blot, at vi får USA til at opgive den idé, at de må insistere på en unipolær verden, for denne unipolære verden eksisterer ikke længere: Efter G20-topmødet kan alle i hele verden se, at »omdrejningspunkt« Asien (doktrinen Asia Pivot), som Obama forsøgte at gennemføre for at udøve amerikansk indflydelse i Sydøstasien og disse områder, ikke fungerede. ASEAN stillede sig på Kinas side. TPP-handelsaftalen, om hvilken Obama i *Washington Post* sagde, at USA »laver reglerne« for handlen, ikke Kina.

Det virkede ikke: Formændene for begge Kongressens huse, Repræsentanternes Hus og Senatet, sagde, at TPP ikke kommer på dagsordenen i år; og de to præsidentkandidater har allerede sagt, at de er imod TPP. Så den er død. Og TTIP, den tilsvarende frihandelsaftale for Europa, er ligeledes allerede erklæret død af den franske regering og den tyske økonomiminister.

Så der er i øjeblikket en ny mulighed for at bruge G20-topmødet til at fastsætte et nyt regelsæt for handel, for samarbejde, for et »win-win«-perspektiv mellem landene. Og jeg mener, at, hvis vi på kort sigt kan få USA til at gå med i dette kor af nationer for skønhed, for samarbejde, så kan verden virkelig i løbet af meget kort tid opleve et nyt paradigme. Grunden til, at jeg siger »skønhed«, er den, at gallaaftenen inden åbningen af G20-topmødet var en vidunderlig dialog mellem kulturer, meget lig det, vi forsøger at gøre med rækken af koncerter i denne weekend i anledning af 11. september; denne gallaaften begyndte med meget smukke, kinesiske folkesange; der var en smuk scene fra balletten Svanesøen af Tjajkovskij; og sluttelig kulminerede

forestillingen med en meget smuk opførelse af dele af *Ode til Glæden*, baseret på Friedrich Schillers digt til Ludwig van Beethovens musik. Jeg mener, at det var klogt af den kinesiske regering at vælge *Ode til Glæden*, hvor teksten på et sted proklamerer, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som et kulturelt udtryk for denne idé om et »win-win-samarbejde« mellem alle civilisationer.

Så mit fundamentale budskab til jer er et budskab om absolut optimisme. Jeg siger ikke, at alle problemer er blevet løst. Vi har stadig eksistentielle problemer; vi har stadig faren for krig; vi har stadig faren for en finansiel nedsmeltning, muligvis i dette efterår. Men alternativet er allerede etableret af en magtfuld gruppe nationer, der tilsammen repræsenterer flertallet af menneskeheden, flere end 4 mia. mennesker.

Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er *forenet*, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være patriot og verdensborger«.

Tiden er virkelig inde til, at vi forstår, at løsningen for menneskeheden kun kan findes på det højeste fornuftsplan, og ikke i en eller anden sideorden eller en eller anden angivelig interesse hos én nation imod en anden nation, eller gruppe af nationer.

Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at vi kan foretage dette spring og skabe et nyt paradigme; og alt imens I senere på dagen vil lytte til Mozarts skønne musik (*Rekviem*), til minde om dem, der døde under angrebet 11. september, mener jeg, at vi kan gengive dem liv og gøre dem udødelige ved at

sige, at vi højtideligt vil forpligte os til at bringe USA ind i dette nye paradigme, og så vil deres liv have bidraget til noget udødeligt, og de vil forblive i vort minde for altid.

Valg i Tyskland: BüSo-spidskandidat i Berlin, Stefan Tolksdorf, introducerer Silkevejsperspektivet for vælgere i Berlin

9. september 2016 – Stefan Tolksdorf, der er spidskandidat på en liste med otte kandidater til valget til delstatsparlamentet (Landdagen) i Berlin, der finder sted den 18. september, introducerede i går de optimistiske perspektiver med den Nye Silkevej i den traditionelle, halvanden time lange udsendelse, der dækker de »mindre partier«. (Stefan Tolksdorf repræsenterer det tyske parti, Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet, med Helga Zepp-LaRouche som stifter og forkvinde, -red.). Denne gang blev 15 præsenteret, og de fik hver fem minutter til at besvare ordstyrerens spørgsmål. Før spørgerunden blev der spillet et fem minutter langt videoklip for hver enkelt. Partierne blev præsenteret i alfabetisk orden, så BüSo's Tolksdorf var heldigvis nummer 4 i rækken, midt imellem for det meste esoteriske eller ligefrem vanvittige partier.

I modsætning til alle de andre partier, hvis websider blev kritisk inspiceret, valgte udsendelsens ordstyrere at sætte fokus på vore valgplakater med hovedsloganet, »Vi tyskere kan forhindre Verdenskrigen« og »Berlin må blive indfaldsporten for den Nye Silkevej«, samt de afgørende pointer: »Genopbygning i stedet for Krig – Dialog mellem kulturer i stedet for Barbari«, og ligeledes vore kampagnedybesedler med hovedkrav om at integrere Berlin i det Ny Silkevejsperspektiv. Det lykkedes Tolksdorf at forklare om Silkevejen, efter at ordstyreren spurgte, hvordan kan dette have nogen relevans for Berlin, der ikke er en industriby (!) og ikke har nogen havn?

Tolksdorf forklarede, at Xi Jinping i 2013 kom for at udstrække en invitation til Tyskland om at gå med i dette strategiske perspektiv, og at Berlin selvfølgelig atter må blive en industriby, og han nævnte, at han havde været i Kina tre gange i løbet af de seneste par år, og at optimismen dér er noget, der fuldstændigt mangler i Tyskland, og at dette må ændres. Han påpegede også, at BüSo har kæmpet for dette koncept siden 1990'erne, og at, med G20-topmødet i Hangzhou, med Tyskland, der er gået med i AIIB-banken, og med den Eurasiske Økonomiske Union og Silkevejsprojektet, der samarbejder med hinanden, så giver dette os en perfekt anledning til at gå med i denne kurs for udvikling. Ordstyreren forsøgte at sige, at de store, tyske selskaber i forvejen gør mange forretninger med Kina, men dette afbøjede ikke virkningen af Tolksdorfs bemærkninger.

Ordstyreren påpegede desuden, at BüSo har en innovativ løsning på det store problem med den stadigt ufærdige Berlin Brandenburg Lufthavn (BER), eftersom BüSo siger, at BER bør blive en regional lufthavn, og at Sperenberg (syd for Berlin) i stedet bør blive den internationale hovedlufthavn, der er forbundet til byen Berlin via magnettoget.

Slutteligt nævnte ordstyreren, at BüSo ikke alene har store planer for Jorden, men også foreslår en kolonisering af rummet, og han ønskede at vide, hvad det har med Berlin at

gøre! Tolksdorf lo næste ad ham og sagde, at uden sådanne rumpionerer som den indfødte berliner Krafft Ehrlicke, hvis 100-års fødselsdag vi fejrer til næste år, ville rumrejser have været umuligt, institutioner som ESA og NASA ville ikke eksistere, og at dette er, hvad ungdommen behøver – et sådant optimistisk og spændende verdenssyn for fremtiden. Den store Adlershof teknologipark er allerede en fremragende base for dette, og dette bør udvides.

Hele interviewet kan ses her, med Tolksdorf fra 18:48 – 24:38 minutter.

<http://www.rbb-online.de/politik/wahl/berlin/hintergrund/wahlhearing-rbb-fernsehen-kleine-parteien.html>

Det Britiske Imperium kollapser i takt med, at det nye paradigme vokser frem

8. september 2016 (Leder) – Det Britiske Imperium har, ligesom alle tidligere imperier, opretholdt sin evne til at plyndre og dræbe i hele verden gennem »del og hersk«-operationer, der satte potentielle venner og partnere op imod hinanden ved hjælp af religiøse, etniske, nationale eller andre geopolitiske brudlinjer. Denne politik for evindelige krige kan ikke med held imødegås på en én-til-én basis. Den eneste vej til fred og udvikling er et nyt globalt paradigme, som demonstrerer overfor alle og enhver, at det, at blive

manipuleret ind i en konflikt, er en sikker metode til selvdestruktion, alt imens det, at finde og gennemføre politikker, er i ens egen, de »andres« og den menneskelige race som helheds fælles interesse.

Dette er præcist, hvad der nu finder sted i et utroligt hurtigt tempo i hele verden, i takt med at vi ser, at selve tiden bogstaveligt talt går hurtigere. Vladimir Putin og Xi Jinping har interveneret i næsten hver eneste imperialistiske krise, med »win-win«-politikken for store infrastrukturprojekter til erstatning for imperialistiske krige. De tre på hinanden følgende konferencer i Asien i den seneste uge – Vladivostok Østlige Økonomisk Forum om fælles udvikling af det russiske Fjernøsten; G20-topmødet i Kina; og ASEAN og Østasiatisk topmøde i Laos – har indført et nyt paradigme, centreret om selve begrebet kreativitet, sådan som Lyndon LaRouche længe har insisteret på (Xi Jinping har valgt at kalde det »innovation«), for at erstatte det knækkede og destruktive Britiske Imperium med et fællesskab af nationer, dedikeret til menneskehedens fælles mål.

I løbet af de seneste uger har vi set den imperialistiske kontrol over Tyrkiet blive brudt, da Tyrkiet oplevede at se sig selv truet af kaos og ødelæggelse og vendte sig mod Rusland, der nu arbejder sammen med Tyrkiet om at bygge atomkraftværker, gasledninger og universiteter, og selvfølgelig tager skridt til at knuse terroristsvøben i Syrien.

I Asien har vi set den imperialistiske kontrol over Filippinerne blive brudt af en ny regering, som modigt har identificeret den kendsgerning, at fred og udvikling med Kina er den eneste fornuftige fremtid, fremfor Obamas økonomiske udplyndring af landets ressourcer og udnyttelse af billig arbejdskraft, mens landet bruges som base for militær konfrontation med Kina.

Selv i Europa og USA er potentialet for et dramatisk skift i

retning af fornuft i sigte. Den tyske udviklingsminister Gerd Müller undsagde i går de »primitive kapitalistiske strukturer, der er skabt gennem en globalisering uden begrænsning og værdier«, og som har skabt »en situation, hvor 10 procent af verdens befolkning ejer 90 procent af værdierne, og 20 procent opbruger 80 procent af råvarerne og ressourcerne. Det kan ikke fortsætte med, at denne saks gaber mere og mere. Det er nemlig grundlaget for konflikter, spændinger og krige, og er årsag til, at millioner af mennesker bliver flygtninge«. Udviklingspolitik er fredspolitik, understregede Müller.

Og talskvinde for det russiske udenrigsministerium Maria Zakharova meddelte onsdag, at Bibi Netanyahu og Abu Abbas i princippet havde aftalt at mødes i Moskva. »I respons til appellerne fra palæstinenserne og israelerne, bekræftede vi vores beredvillighed til at arrangere et møde i Moskva. Vi er overbevist om, at der er behov for at genoptage forhandlingerne.« Ingen dato er blevet fastsat. Alt imens sagde et typisk vestligt orakel, prof. Elena McLean, at »sandsynligheden for succesfulde drøftelser er ikkeeksisterende«, da angiveligt »intet fundamentalt har ændret sig« mellem Israel og palæstinenserne. Men den »fundamentale ændring« er faktisk sket i verden som helhed og har brudt de imperialistiske kontrolmekanismer, hvilket netop er grunden til, at der er en chance for en reel løsning på selv denne betændte krise.

Og i dag ser vi dramatiske, om end forsigtige, skridt til at inddrage selv de mest dødbringende af det Britiske Imperiums dræber-satrapper – Saudi-Arabien og Israel. Efter at Putin mødtes med prins Mohammed bin Salman (saudisk forsvarsminister og anden vicepremierminister) i Kina sidste søndag, underskrev de to nationers energiministre en historisk aftale om at samarbejde om udvikling og markedsføring af olie, mens Rusland har tilbudt at bygge 16 atomkraftværker i kongeriget. Xi Jinping har også tilbudt saudierne en central placering i forhold til Silkevejen – men at føre krig mod naboerne Yemen

og potentielt Iran, mens man sponsorerer terrorisme i hele verden, vil ikke kunne sameksistere med et reelt udviklingsprogram for landet, med russisk og kinesisk hjælp.

I USA er Kongressen trådt sammen, med en underdønning af en folkestemning for en genindførelse af Glass-Steagall, for at afslutte Wall-Streets kasino-økonomis ødelæggelser og genoprette produktive investeringer – en folkestemning, der tvang Glass-Steagall til at blive optaget på begge partiers valgplatforme. De Glass-Steagall-lovforslag, der er fremsat i begge Kongressens huse, kan og må blive tvunget til at komme til afstemning og omgående blive vedtaget.

Få hele historien om Glass-Steagall

Vil Obama nedlægge veto imod Glass-Steagall? Lige så sikkert, som han har skabt den ene krig efter den anden, myrdet utallige uskyldige og støttet terrorister for at nå sine mål med »regimeskift«. Det er derfor, Obama må fjernes nu – og ikke efter en vanvittig valgproces mellem to værktøjer for Wall Street. Der er ingen tid at spille, men al mulig grund til at være optimistisk, eftersom »forandring« er blevet det nye normale.

Foto: Solnedgang over London. [foto: ytulauratambien CC-SA]

**POLITISK ORIENTERING den 8.
september 2016:
Hvad danske medier ikke siger**

om G20-topmødet i Kina

Med formand Tom Gillesberg

Video: Kan ses på: <https://www.youtube.com/watch?v=YpTh6MNYlas>

Lyd:

Obama er i gulvet, men ikke dømt ude: Forøg presset

7. september 2016 (Leder) – De amerikanske mainstreammedier, med *New York Times* i spidsen, er blevet tvunget til at erkende, hvad verdensledere på denne uges topmøder i Asien allerede ved: USA's præsident Barack Obama var sat udenfor i Hangzhou og Laos, med betydningsfulde nationer fra Eurasien og andre dele af verden, der lægger sig på linje med det Nye Paradigme, som tydeligst repræsenteres af Kinas program for eurasisk udvikling, 'Ét bælte, én vej'.

Onsdag mødtes statslederne fra de 10 ASEAN-lande med kinesiske ledere til det 25. ASEAN-Kina jubilæums-topmøde. Mødet var intet mindre end en total afvisning af Obamaregeringens forsøg på at udnytte den ulovlige afgørelse fra den Permanente Voldgiftsret i Haag om det Sydkinesiske Hav og drive en kile ind mellem Kina og dets naboer. ASEAN-lederne tilsluttede sig Kina og aflagde løfte om at udvikle reglerne for operationer for det Sydkinesiske Hav, og for fremme af programmerne for den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej, der allerede har beriget utallige borgeres liv i området. Selv *Forbes* måtte

indrømme, at Kinas investeringer i områdets infrastruktur har overtruffet alle Obamaregeringens bravader.

Mellem friktionerne med de kinesiske myndigheder, der var vært for G20-topmødet i Hangzhou, og Obamas skænderi med den filippinske præsident Duterte over Obamas selvretfærdige planer om at presse den filippinske leder til at opgive at slå hårdt ned på narkohandlere og terrorister, har Obamas præsidentskabs endegyldigt sidste besøg i Stillehavsområdet sandeligt vist sig at være en absolut katastrofe.

På samme måde indikerer rapporter fra Mellemøsten, at den syriske regering med støtte fra Rusland og Iran har genoprettet belejringen af det sydøstlige Aleppo og afskåret oprørsstyrker fra verden udenfor. Den totale genindtagelse af Aleppo vil fundamentalt ændre kursen i den fem år lange krig og vil tvinge Obama til endnu engang at vende sig mod den russiske præsident Putin for at finde en udvej af den diplomatiske/militære fiasko.

Obama er tydeligvis slået i gulvet. Men han er endnu ikke dømt ude, og Lyndon LaRouche advarede i dag om, at Obama må holdes under uophørligt pres for at forhindre yderligere handlinger, såsom destabiliseringen af Brasilien, der var en pil, som sigtede på BRIKS' hjerte.

Obama står over for endnu et umiddelbart forestående nederlag, der vil give resonans hele vejen til Riyadh og London. Formand for Repræsentanternes Hus Paul Ryan meddelte onsdag, under enormt, tværpolitisk pres, at JASTA-lovforslaget vil komme til afstemning fredag.

Loven om retsforfølgelse af sponsorerne af terrorisme (JASTA) vil gøre det muligt for ofre og pårørende, der mistede familiemedlemmer i terrorangrebene 11. september (2001), at retsforfølge det saudiske monarki. Som *Daily Telegraph* har rapporteret i sommerens løb, så vil, hvis JASTA vedtages, det britiske monarki også kunne retsforfølges for 11. september og

andre handlinger, hvor briterne har beskyttet og sponsoreret international terrorisme. Præsident Obama har svoret at nedlægge veto imod JASTA, hvis det når frem til hans skrivebord – og det kunne meget vel ske på 15-års dagen for 11. september, hvor alles øjne er rettet mod New York City, hvor der vil blive en weekend med historiske mindebegivenheder, centreret omkring Schiller Instituttets kors deltagelse i fire mindekoncerter i New York og New Jersey, til ære for dem, der døde i angrebene 11. september og under de redningsaktioner, der fulgte.

Efter CDU's slående nederlag i kansler Angela Merkels egen hjemstat i Tyskland, (Mecklenburg-Vorpommern), hænger Merkel-regeringen også ude i tovene. Det er afgørende, at der vedtages en stor ændring i økonomisk politik i Tyskland, og det kan kun ske i en post-Merkel, post-Schäuble situation. Krisen i Deutsche Bank bliver mere og mere åbenbar, med paralleller, der fremkommer i Thestreet.com og andre finansielle udgivelser, mellem Deutsche Bank og Lehman Brothers på tærsklen til bankerotten.

Vi er kommet til et virkeligt historisk øjeblik. Ledere, der repræsenterer et flertal af verdens befolkning samles omkring et nyt, fremtidsorienteret paradigme med samarbejde, og rækken af topmøder, der startede i Vladivostok og fortsatte i Hangzhou og Laos har fremmet denne sag over al forventning.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Roa Duterte tager erhvervsledere i hånden, under ASEAN Erhvervs- og Investerings-topmøde i Vientiane, Laos, den 6. september. [foto: KING RODRIGUEZ/PPD]

G20's symfoni for en Ny Verden: Obama er dissonansen

6. september 2016 (Leder) – Med Barack Obama som vært ville en international begivenhed aldrig blive åbnet med Beethovens 9. symfoni og Schillers »Ode til Glæden«, som G20-topmødet gjorde det under Kinas værtskab.

Obama ville heller ikke tilslutte sig de andre lederes glæde ved at udvikle nye korridorer med højteknologisk udvikling og transport i hele verden, ved at løfte hundreder af millioner op af fattigdom, og ved at søge nye gennembrud i udforskning af rummet og fusionsteknologi.

Efterstræbelsen af sådanne fremtidige, menneskelige fremskridt, og glæden ved et genialt værk som Beethovens korsymfoni, udspringer af den samme, menneskelige impuls.

Dette G20-møde, med dets kinesiske værtsskab, havde frem for alt succes med at etablere et nyt paradigme for lederskab – med skabelsen af partnerskaber for økonomisk vækst, investeringer og produktivitet mellem nationerne. Dette blev taknemmeligt modtaget af nationerne, lige fra Japan til Tyrkiet, til Indien og til ASEAN 10, som angiveligt skulle være USA's allierede.

Ideerne om udviklingen af den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«, der første gang blev fremlagt af Lyndon og Helga LaRouche for næsten 30 år siden, er siden blevet det udtrykkelige ønske hos det globale samfund af nationer. Og med disse ideer, tillige også videnskabelige og teknologiske gennembrud som drivkraft for fornyet vækst og produktivitet.

Med verdens økonomiske vækst trukket ned af stagnationen i

USA-EU siden banksektorens sammenbrud i 2008, og med disse ledere, der så skarpt erkender truslen om et nyt Wall Street-krak på nuværende tidspunkt, er dette nye paradigme absolut nødvendigt. Det må og skal selvfølgelig have følgeskab af USA.

Men Obama drog til G20 for at sjakre om et erklæret våben mod Kina, den såkaldte »handelsaftale« kendt som Trans-Pacific Partnerskab (TPP) – et våben, som han ikke engang har, eftersom begge Kongressens huse nægter at tage det op, og begge valgpartier og den amerikanske offentlighed afviser det som værende blot mere beskæftigelses-dræbende gift.

En af de nye, lovende kreditinstitutioner for dette nye paradigme – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank – er vokset til 70 medlemslande, på trods af Obamas meningsløse offentlige og private forsøg på at ødelægge det.

Han isolerede USA fra de asiatiske nationer, faldt i et potentielt større slagsmål med Filippinerne og forlanger, at amerikanerne skal støtte et angreb på deres egen levestandard, fordi det svækker Kina.

Obama har fortsat den »endeløse krig«, som Cheney og Bush startede med afsæt i angrebene den 11. september, og har tilføjet sine egne krigsprovokationer imod Rusland og Kina. Han afviser det udtrykkelige ønske hos de fleste af verdens nationer om fred og økonomisk udvikling.

Dette kan ikke tolereres her på 15-årsdagen for disse angreb. De bør højtideligt mindes med dyb og eftertænsksom musik i et nyt paradigmes tjeneste. Og Amerika har brug for et nyt præsidentskab.